

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΓΥΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας,"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἄνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστέλ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεία Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ κερδίσαντες ἀριθμοὶ τοῦ λαχείου. — Αἱ σύζυγοι τῶν πολιτευομένων ἀνδρῶν. — Δὲν ὑπάρχει ἡμέρα, ἣν δὲν διαδέχεται νύξ. (ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσόβερρη). — Ἡ γυνὴ κατὰ τὴν Γραφὴν τῶν Ἰνδῶν. (Ἐκ τοῦ ε' τεύχους τῆς Ἱστορίας τῆς Γυναικός). — Δύο σύζυγοι μεγάλων ἀνδρῶν. Δ'. (ὑπὸ δεσποινίδος Τούλας Κόκκαλη). — Ζεῦγος Ἑλλήνων μεταναστῶν ἐν Καλλιφορνίᾳ. (ὑπὸ κ. Μαρϊάνθης Ἡλιοπούλου). — Μήτηρ καὶ μήτηρ. Β'. (ὑπὸ κ. Μαρϊας Στ. Παπαδάκη). — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. — Συνταγή.

ΟΙ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Ὡς ἀνηγγέιλामεν καὶ διὰ τοῦ φύλλου τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος, οἱ κερδίσαντες ἀριθμοὶ τοῦ λαχείου εἶναι οἱ ἐξῆς:

Οἱ ἀριθμοὶ 529 καὶ 4653 κερδίζουσιν ἀνὰ ἓν ἀραχνοειδὲς φέρεμα τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη. Οἱ ἀριθμοὶ 4914, 5017 καὶ 4769 κερδίζουσιν ἑκάστος ἀνὰ ἡμίσειαν δωδεκάδα γυναικείων μεταξωτῶν ρινομάκτρων. Οἱ ἀριθμοὶ 3239, 4770 καὶ 4510 κερδίζουσιν ἀνὰ ἡμίσειαν δωδεκάδα ἀνδρικῶν μεταξωτῶν ρινομάκτρων. Οἱ ἀριθμοὶ 2523, 5004 καὶ 4915 κερδίζουσιν ἀνὰ ἓν πολυτελὲς τῆς χειρὸς κάτοπτρον. Οἱ ἀριθμοὶ 3661, 2380 καὶ 5010 κερδίζουσιν ἀνὰ μίαν μανδουλιθήκηνη πεποικιλμένην. Ὁ ἀριθμὸς 318 κερδίζει τὴν ὕδατογραφίαν τοῦ κ. Φιλαδελφώως. Οἱ ἀριθμοὶ 2159, 1087 καὶ 576 κερδίζουσιν ἑκάστος ἡμίαν ἐτησίαν συνδρομὴν εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν» ἢ τὸν Α' τόμον τῆς Ἱστορίας τῆς Γυναικός.

Παρακαλοῦνται αἱ κυριαὶ καὶ οἱ κύριοι κάτοχοι τῶν κερδοσάντων ἀριθμῶν, νὰ παρουσιάσωσιν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἢ ὁλόκληρον τὸ φέρον τὸν ἀριθμὸν Ἡμερολόγιον ἢ τὸ ἐξώφυλλον, ἐφ' οὗ σημειοῦται ὁ ἀριθμὸς, ἵνα λάβωσι τὸ κερδοσθέν παρ' αὐτῶν ἀντικείμενον.

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ δύνανται νὰ ἀποστείλωσι τὰ ἐξώφυλλά των ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Τὰ διάφορα εἶδη θὰ παραδοθῶσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας, οὐδεμίαν δὲ ἀναλαμβάνομεν εὐθύνην καὶ ὑποχρέωσιν, ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐδηλώσαμεν, διὰ τὴν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἢ τὰς ἐπαρχίας ἀποστολὴν αὐτῶν.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΩΝ

Ἡ γυνή, οὔτε ἐκλέγει, οὔτε ἐκλέγεται, οὔτε ψηφίζει, οὔτε ψηφίζεται. Τοῦτο δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ πολιτευθῆται καὶ μεγάλην νὰ ἐξασκῆ ἐπὶ τῆς προόδου τῆς χώρας τῆς ἐπιρροήν.

Πῶς! ἀναφώνουσιν ἔκθαμβοι οἱ πατέρες τοῦ ἔθνους μας! αἱ γυναῖκες μας πολιτεύονται, αἱ γυναῖκες μας ἤρχισαν νὰ μιμῶνται τὰς Ἀμερικανίδας! Ἄλλὰ πῶς; πῶς; ἐν ἀγνοίᾳ μας;

Ναί, αἱ γυναῖκες πολιτεύονται. Ὅπισθεν πάντος πολιτευομένου ἀνδρὸς κρύπτεται πάντοτε μία γυνή, μήτηρ, σύζυγος, ἀδελφή, θυγάτηρ ἢ στενὴ συγγενής, ἥτις ἐξασκεῖ μεγάλην ἐπιρροήν ἐπὶ τοῦ πνεύματος, ἐπὶ τῆς καρδίας, ἐπὶ τῶν διαθέσεων αὐτοῦ, καὶ ἥτις, παραδεχόμεθα πρὸς τιμὴν τῆς, δὲν παρασύρεται οὔτε ἀπὸ κομματικὰ πάθη, οὔτε ἀπὸ ποταπὴν φιλοδοξίαν.

Ὁ σύζυγός τῆς πολιτεύεται. Ὅσῳ καὶ ἂν ἦναι τίμιος, ὅσῳ καὶ ἂν ἦναι εὐσυνείδητος, ἀναπνέει πάντοτε τὴν μεμολυσμένην τῆς συναλλαγῆς ἀτμόσφαιραν. Περὶ αὐτὸν πνέει τὸ πνεῦμα τοῦ σκεπτικισμοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς πείρας, τοῦ δεσποτισμοῦ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀνάγκης. Ἡ φιλοδοξία του, τὸ παράδειγμα, ἡ ἄμεσος ἢ ἔμμεσος διαχείρισις τοῦ δημοσίου πλοῦτου, πάντα ταῦτα παρασύρουσιν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ καθυποτάσῃ ἀνεπαισθητῶς τὰ κοινὰ εἰς τὰ προσωπικὰ συμφέροντα.

Τίς δύναται νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἄνδρα ἐπὶ τῆς τοιαύτης ὀλισθηρᾶς κατωφερείας, ἥτις βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀγεῖ αὐτὸν εἰς τὴν περιφρόνησιν τῶν ἱερωτάτων αὐτοῦ καθηκόντων ὡς ἀνδρὸς καὶ πολίτου;

Μόνη ἡ γυνή, καὶ ἰδίᾳ ἡ σύζυγος δύναται νὰ προλάβῃ τὸ κακὸν τοῦτο. Τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τῆς ιδεώδους ἀποστολῆς τοῦ πολιτευομένου συζύγου, ἀγνὴ ἀπὸ τῶν μολυσματικῶν στοιχείων. ἄτινα περιβάλλουσι τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ κοινοβουλίου καὶ τῶν δημοσίων γραφείων, ἀγρυπνὸς φύλαξ τῆς τιμῆς ἐκείνου, οὐ φέρει τὸ ὄνομα, αὐτὴ μόνη διακρίνει τὸ ἐλαχιστον στίγμα, τὴν ἐλαχίστην κηλίδα, ἥτις δύναται νὰ κηλιδώσῃ τὸ καθαρὸν τοῦ ἀνδρὸς μέτωπον.

Μακρὰν τῶν πολιτικῶν ἀντεγκλήσεων καὶ κατὰ συνέπειαν ἀ-

παθεστέρα, ήσυχωτέρα του άνδρός, δέν υποβάλλεται αύτη ως ο άνήρ εις τήν ανεπίσθητον του πολιτικού χαρακτήρος ελαστικήν διαμόρφωσιν.

Έντεϋθεν καθίσταται ο αυστηρός έλεγκτής, ο μη δωροδοκούμενος φρουρός της άνδρικής συνειδήσεως. Διά πάναν αξιομέμπτον εκείνου πράξιν, αύτη έντρομος και αυστηρή δίδει το σύνθημα της όπισθοχωρήσεως. Ούδεις σοφισμός, ούδεμία δικαιολόγησις δύναται νά τήν καθησυχάσῃ. Η γυνή δέν συζητεί, αισθάνεται. Η φωνή της καρδίας είναι έν αυτή τόσοσν ισχυρά, τόσοσν πειστική, ώστε δέν τή επιτρέπει νά υποκύψῃ εις πολιτικούς ισχυρισμούς, εις λογιστικά μηχανοραφήματα. Ίδου το ώραιον και εύγενές στάδιον της γυναικός του πολιτευομένου άνδρός. Ίδου ή εύεργετική άποστολή αύτης επί της τύχης του Έθνους.

Αί Έλληνίδες κατενόησαν άρα ότι ως σύζυγοι πολιτικών άνδρων φέρουσι τήν εύγενή ταύτην και ιερών εύθύνην; Κατενόησαν ότι μακράν του νά μεταβάλλωνται εις όργανα του κόμματος, έτάχθησαν οι φύλακες άγγελοι και οι θερμότατοι φρουροί και υπερασπισται των συμφερόντων της πατρίδος;

Πολύ το άμφιβάλλομεν. Έάν αριθμώνται εξαιρέσεις τινές, αύται είναι δυστυχώς ελάχισται άπέναντι του όλου. Και δέν έχουσιν άδικον, και δέν είναι τόσοσν αξιομέμπτοι αι Έλληνίδες, αι μη άντιληφθεΐσαι, αι μη κατανοήσασαι εισέτι τήν έν τή πολιτική της πατρίδος των θέσιν των.

Αί Έλληνίδες δέν εΐμεθα πολύ πατριώτιδες, διότι δέν εφρόντισαν νά μάς διδάξωσιν έγκαίρως τήν προς τήν πατρίδα μας άγάπην. Διότι δέν εφρόντισαν νά μάς γνωρίσωσιν ύπό τήν κάλην, ύπό τήν αϊγλήσασαν, ύπό τήν εύγενή αύτης μορφήν τήν χώραν εις ήν έγεννήθημεν.

Η Έλληνίς των έπαρχιών, έκτός όλίγων εξαιρέσεων, ούδέν γνωσκει περί της Έλλάδος, διότι το άτελώς λειτουργούσν δημοτικόν σχολείον, της τήν έδειξε μόνον επί του χάρτου, με ξηρά γράμματα και ξηροτέρους αριθμούς. Η Έλληνίς της πρωτευούσης, άφου εξηνητήθη άκούουσα επί ετη όλα τί ήτον ή Έλλάς της αρχαιότητος, δέν έπόφθασε σχεδόν νά μάθῃ ποία ήτο ή νεωτέρα και ποίος είναι ο προσωρισμός της. Δέν ένοήθη εισέτι, ότι ή διδασκαλία της γλώσσης μας, των αρχαίων και νεωτέρων συγγραφέων μας, της γεωγραφίας μας, της παιδαγωγίας μας, της οικονομίας μας και αύτης της θρησκείας μας όφείλει νά περιστρέφεται, ως πλανητικόν σύστημα περί έν σημείον, περί έν μάθημα, τήν ιστορίαν του Έλληνισμού.

Δέν ήνοήθη ότι ή Έλλάς όφείλει νά άποτελή ζωσαν προσωπικότητα, περί ήν νά περιστρέφωνται τή όνειρα και οι πόθοι της παιδίσκης, αι θλίψεις, ή φιλοδοξία και ή ύπερηφάνεια της γυναικός.

Έάν κατωρθώμεν, ως έχομεν και διατηρούμεν φωτογραφίας των φιλάτων μας εις πΐσαν εποχήν, νά χαράξωμεν έν τας καρδίας μας εικόνα της Έλλάδος αρχαίας ή νέας, δούλης ή έλευθέρως, μεγάλης ή μικράς, με τας άρετάς ή τας κακίας της, με τας τιμάς ή κατασχόννας της, με τήν κατάπτωσιν ή τή μεγαλείον της, βεβαίως θά άνδεικνυόμεθα αι μεγαλύτεραι του κόσμου πατριώτιδες.

Πόσαι άρα εκ των συζύγων των έν Αθήναις πολιτευομένων άνδρων, αΐτινες δεκαετίαν ή δεκαπενταετίαν όλην εφοίτησαν εις το σχολείον εδιδάχθησαν εκ του Θουκυδίδου — όστις δέν έλειψε ποτε εκ των προγραμμαμάτων των άνωτέρων παρθεναγωγείων μας— ότι άφου οι Έλληνες έν κοινώ συνεδρίω άπεφάσισαν τόν θάνατον των νικηθέντων Λασβίων, ήναγκάσθησαν νά ανακαλέσωσι και άκυρώσωσι τήν άπόφατιν των διότι αι γυναίκες των

τούς έδέχθησαν σύνοφους και τεθλιμμένοι διά τήν σκληράν ταύτην άπόφασιν!

Η πολιτική μας λοιπόν ως και αι επιστήμαι, και αι τέχναι καρκινοβατεί, βαινει οδόν σκολιάν, διότι ή γυνή δέν έμορφώθη εισέτι παρ' ήμιν, όπως χρησημεύῃ ως ός έν τή οδω της προόδου, όπως στηρίξῃ τή κλονιζόμενα βήματα του έσσει μόνου βαινόντος προς τή πρόσω άνδρός.

Η πολιτική των γυναικών μας — και άπευθυνόμεθα προς εκείνας, αΐτινες μάς έγραψαν, ότι άνήκουσιν εις άντίθετον των συζύγων των κόμμα, και ζητοΰσι τή γνώμη μας επί της πορείας, ήν όφείλουσι νά ακολουθήσωσιν— όφείλει νά ήναι πολιτική εύγενής και πατριωτική και ούχι κομματική και ρουσφετολογική. Η γυνή έπλάσθη τόσοσν εύγενής, τρυφερά και ποιητική, ώστε ή σκόπιμος άνάμιξις της εις κομματισμούς έμπαθείς ού μόνον τήν υποβιβάζει, αλλά και συνεχώς διαστρέφει τήν φύσιν της και μεταβάλλει αύτην εις ύπαρξιν επιβλαθή και επικίνδυνον.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΗΜΕΡΑ ΗΝ ΔΕΝ ΔΙΑΔΕΧΕΤΑΙ ΝΥΞ

Είναι μακρά και επίπονος ή ήμέρα της εργασίας! Ο ψυχρός βορράς παγώνει τή μέλη του γεωργού, όστις όδηγεί τή άροτρον και διευθύνει τούς βοϋς διά της φωνής και του βουκέντρου· ο ήλιος φλέγει τή πρόσωπον του θεριστού, όστις με τή βαρύν δρέπανόν του κατακλίνει χαμαί εις τούς άγρούς τούς ώριμους στάχεις, και όστις από καιρού εις καιρόν ίσταται όπως απομάξῃ τόν εκ του μετώπου του ρόντα ιδρώτα. Ο γεωργός, ο θεριστής, ο εργάτης, όστις μεταχειρίζεται τήν σφύραν ή τήν αξίνην, εκείνος όστις λατομεί τούς σκληρούς λίθους ή φέρει βαρέα φορτία, ή πτωχή εργάτις, ήτις καταστρέφει τούς οφθαλμούς και πληγώνει τούς δακτύλους, ράπτουσα από πρώτας μέχρις έσπέρας, όλοι χειμώνα και θέρος αριθμοϋσι τας ώρας, αι όποιαί παρέρχονται και εκ βάθους καρδίας ψιθυρίζουσι: «Είναι μακρά και επίπονος ή ήμέρα της εργασίας.»

Έν τούτοις ο ήλιος προχωρεί, διαγράφων επί του ούρανου τήν χρυσήν τροχίαν του· αναβαίνει, φθάνει εις τή μέσον, αρχίζει νά καταβαίνει και ή δύσις πορφυρούται εις τήν προσέγγισιν αυτού... Ηδη δέν φαίνεται πλέον! Καΐρε, ήλιε, όστις φωτίζεις τή έργα και τούς κόπους άνδρων, γυναικών και παιδίων! Καλώς ήλθες, νύξ εύεργετική και γλυκεΐα! ή έλευσις σου φέρει αυτοίς τήν άνάπαυσιν· ή αναχώρησις σου τούς κάμνει νά στενάξωσιν ύπό βάρη άνώτερα των δυνάμεών των· ή προσδοκία σου τούς υποστηρίζει και τούς ενθαρρύνει· γνωρίζουν ότι θά επανέλθης, γνωρίζουν ότι δέν είναι δυνατόν παρὰ νά επανέλθης και υποφέρουν μεθ' ύπομονής τας βασάνους των. Έπανόρθωσον τας εξηνητημένας δυνάμεις των, νύξ παρήγορος, σὺ τή μέγιστον εύεργέτημα του Υψίστου· αύριον επαναλαμβάνοντες τόν διηκεν ή αυτών άγώνα θά λέγωσι μετά πεποιθήσεως και έλπίδος: «Δέν ύπάρχει ήμέρα ήν δέν διαδέχεται νύξ.»

Είναι μακρά και επίπονος ή πάλη της ζωής. Τίς δέν τή εσκέφθη; τίς δέν τή ωμολόγησε; τίς δέν εσχεν ώρας άθυμίας; τίς δέν έζήτησε με άπηλπισμένον όμμα νά διαπεράσῃ τόν σκοτεινόν του μέλλοντος πέπλον; τίς κατά τινας στιγμάς δέν έπίστευσεν ότι πίπτει εις άβυσσον οδύνης εκ της όποίας ούδέποτε θέλει εξέλθῃ; Και όμως ή ήμέρα της λύπης παρέρχεται ως και ή ήμέρα της χαράς. Πλήν τότε διατί νά θλιθώμεθα; διατί νά άπελπιζώμεθα ως εάν ή ζωή αυτη δέν θά παρήρχετο ποτε; Ας ύψώσωμεν τούς οφθαλμούς μας προς τόν ούράνιον Πατέρα μας και εκεί θά εύρωμεν τήν έλπίδα· διότι, όπως μετά επίπονον ήμέραν στέλ-

λει τόν άγγελον του ύπνου, Ίνα αναπαύσῃ τή κεκηνηότα μέλη μας, ούτω και μετά άγωνιώδη βίον στέλλει τόν άγγελον του θανάτου, Ίνα καταπαύσῃ τας οδύνας μας και έπουλώσῃ τας πληγάς της ψυχής μας. Υποφέρετε; λάβε θάρρος, τούτο δέν θά διαρκέσῃ πάντοτε· μη λησμονείτε ότι: «δέν ύπάρχει ήμέρα ήν δέν διαδέχεται νύξ.»

Έκ του γαλλικού.

Κρυσταλλία Χρυσοβέργη

Η ΓΥΝΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗΝ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ

Έκ του εκδομένου κατ' αυτάς ε' τεύχους της ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

Τήν μονοθεΐαν, ως εΐπομεν ήδη και ως πάντες οι λοιποί λαοί, παρεδέχθησαν και οι αρχαιότεροι Ινδοί, βαθμηδόν και κατ' όλίγον, έφ' όσον εξήρχοντο του σκότους της βαρβαρού καταστάσεως, εις ήν μοιραίως υπεβλήθησαν πάντα τή έθνη κατά τούς αρχαιότατους χρόνους. Αδιάφορον άν ο θεός τούτων ονομάζεται Βράμας, ο των Τούρκων Άλλάχ, ο των Ιουδαίων Σαβαώθ. Είναι πάντοτε εις και μόνος δημιουργός του κόσμου.

Έκεινο, όπερ εξέπληξεν ήμās έν τή μελέτη της Ινδικής δημιουργίας και της έτέρας' των περι πρωτοπλάστων παραδόσεων είναι ή ταυτότης προς τή πλείστα σημεία της Παλαιάς Διαθήκης, ήτις άποτελεΐ τήν αρχήν και βάση της χριστιανικής ήμων θρησκείας.

Η μόνη μεταξύ ταύτης και εκείνης διαφορά έγκειται εις τή ότι οι μόν Έβραίοι έν τή Παλαιή Διαθήκη, επιδιώκουσιν άντι παντός τρόπου τόν εξευτελισμόν της γυναικός, ένφ οι Ινδοί εξαίρουσι τήν ήθικην και εκπολιτιστικην δύναμιν αύτης. Κατά τή λοιπά σημεία τοιαύτη ύπάρχει συμφωνία και καταπληκτική όμοιότης, ώστε, εάν δέν ήτο ιστορικώς άποδεδειγμένον, ότι ο λαός ούτος ήκημασε δεκάδας όλας αιώνων πρό του χριστιανισμού, ή θέλομεν διΐσχυρισθῃ, ότι αι δύο αύται θρησκείαι είναι μία και μόνη, ήτις εξέτεινε τας μακράς ρίζας της και τούς ζωογόνους και εύεργετικούς κλάδους της ανά τήν Ασίαν ως και ανά τήν Εύρωπην.

Όπως δήποτε τήν λύσιν του προβλήματος τούτου αφήνομεν εις τούς συγχρόνους θεολόγους. Ημεις περιοριζόμεθα εις τήν ειδικήν μελέτην των σημείων εκείνων, έν οίς οι συγγραφάντες τή βιβλίον της κατά τούς αρχαίους Ινδούς Γραφής, αναδεικνύεται δικαιοι, λογικοί και άβροί προς τή γυναικειον φύλον, ούτινος τήν δύναμιν αυτοί πρώτοι πάντων των εκπολιτιστών κατενόησαν.

«Χάος ήν και σκότος έν τή παντί. Έκ του χάους τούτου ο Βράχμας εξέγαγε τή φωσ, τόν άέρα, τή ύδωρ, τή φντά κ.τ.λ..... Τέλος έπλασε τόν άνδρα και τήν γυναίκα και ερεφύσησεν αυτοίς εκ της θείας αυτοϋ ψυχής ζωήν, συνείδησιν και θέλησιν — ά χα ρ σ ά ρ α. — Ούδαμού έν τή περι Γενέσεως των Ινδών βιβλω άπαντῃ ή περι της εκ της πλευράς του άνδρός παραγωγής της γυναικός παραδόσις. Οι θεοπισται της θρησκείας ταύτης έξοχοι άναντιρρήτως φυσιολόγοι δέν θεώρησαν τήν πλευράν του άνδρός κατάλληλον γεννητικόν όργανον, άλλ' ούτε τή όστοϋν περιέχον φυσικά στοιχεία, ικανά προς αναπαραγωγήν άρτίου και πλήρους ανθρωπίνου σώματος γυναικός έν τή άκμή της ζωής και νεότητός της.

Ταυτότης λοιπόν ύλης περι τήν κατασκευήν του σώματος, έν

¹ Διότι ύπάρχουσι δύο παραδόσεις περι κοσμογονίας. Μία ή των αρχαιοτάτων Ινδών και έτέρα ή υπό του Μανού, του πρώτου άριανου νομοθέτου.
² La Bible dans l'Inde par M. L. Jacolliot.

Ίση όσει ή έν αυτοίς έμφυσηθεΐσα ζωή και συνείδησις. Δέν ήδύναντο οι υιοί και άπόγονοι των Ινδών νομάδων, ότινες άπεθέωσαν τήν γυναίκα έν ονόματι της Αδίτιδος άποκαλέσαντες αύτην «ουρανόν, άέρα, πατέρα, μητέρα, και υιόν, παρελθόν και μέλλον» δέν ήδύναντο, λέγομεν, νά συλλάθωσι καν τήν ιδέαν της διά της ιερās Βίβλου εξευτελίσεως και ταπεινώσεως αύτης. Τόν άνδρα και τήν γυναίκα τάσσουσιν έν τή αυτή μοίρα, καιτοι, ως βλέπομεν κατωτέρω, άναγνωρίζουσι τήν μεταξύ των δύο φύλων ένυπάρχουσαν διαφοράν.

Αδιμα' ονομάσθη ο πρώτος άνήρ, ως Εύα ή πρώτη γυνή. Αυτή ή σημασία του ονόματος της πρώτης γυναικός δέν άποδεικνύει άρα τήν ιδέα, ήν περι αύτης ειχεν ο λαός εκείνος, ο άναθέσας εις τήν έν τή ψυχή αύτης ένυπάρχουσαν διαπλαστικην και ήρεμον δύναμιν, τήν συμπλήρωσιν πασών των άτελειών, ως ή άκράτητος και όρμητικη φύσις του άνδρός κατέστρεφεν ένωρίτατα έν τή ψυχή αυτου.

Και όντως ή γυνή άνεδείχθη παρ' άπασι τοίς λαοίς, ή άείποτε καλλιεργήσασα έν τή ψυχή του άνδρός τήν άγάπην, τήν επισεικίαν, τήν στοργήν, τήν σεβας, τήν αυταπάρνησιν, τας ύψίστας ταύτας και ένθέους έν τή κόσμω άρετάς. Ίδετε τήν άθώαν και τρυφεράν παρθένον, εισαγομένην νύμφην έν τή οικω του εκλεκτου της καρδίας της. Πόσην ή θεα της έμπνεί ούράνιαν ποιήσιν και γλυκεϊαν άγάπην. Είναι ή τρυφερά και θελκτικη εικόν κόσμου άγνωστου. Έν τή καρδία αυτης ο άνήρ θά άντλήσῃ τήν εξαγνίζουσαν τήν ανθρωπότητα άγάπην, ως έν τή άγνῳ και διαπύρρω έρωτί της τήν εξαγιαζουσαν τή αισθήματα πίστιν και αυταπάρνησιν. Βραδύτερον εξετασάτε τήν ως μητέρα. Παρακολουθήσατε κατά βήμα τήν επί της καρδίας, του ήθους και των αισθημάτων του τέκνου της επίδρασιν της. Η άκατέργαστος εκείνη ζύμη εξέρχεται των χειρών της τέλειος τύπος ανθρωπου, ανταξίου της θείας εικόνας, ήν ή μήτηρ έν τή έργῳ της εσχεν ως πρότυπον. Και προς επίτευξιν τούτου, όλοι άγώνες και κόποι, και κίνδυνοι και νυχθήμεροι φροντίδες! Οϊον ταμείον ανεξάντητον άγάπης και αυταπαρνήσεως, και καρτερίας, και άρετής!

Τιμη και έπαινος λοιπόν εις εκείνους, ότινες πρώτοι άπεκάλυψαν αυτή τόν εξευγενιστικόν προσωρισμόν της και διά των άπονεμηθεισών αυτή δικαίων τιμών έταμον τήν οδόν του εκπολιτισμού της ανθρωπότητος. Τιμη και έπαινος εις τόν αρχαιοτάτον τούτον λαόν, πρό της ιδεώδους τελειότητος του όποίου άποκαλύπτονται σήμερα μετά σεβασμού οι σοφοί του κόσμου, οι άριερώσαντες τόν βίον αυτών εις μελέτην και έρμηνηϊαν των μέχρι πρό τιμος κεκρυμμένων θησαυρών της δημιουργικής και εξόχου μεγαλοφυΐας των.

Τους πρωτοπλάστους του ο Βράχμας εισάγει εις παράδεισον νήσον περιβαλλομένην πανταχόθεν υπό αργυρίζουσης θαλασσίας στεφάνης. Η μαγική νήσος Ταπροβάνη—νυν Κεϋλάνη—είναι ή Έδεμ των Ινδών. Τό πρώτον ανθρωπινον ζεύγος οι κύριοι ούτοι του κόσμου δέν ήδύναντο νά άποκτήσωσι τήν άληθήν παραδεισιακήν άπολαυσιν μακράν του κόσμου των ύδάτων, όστις μετά της λοιπής δημιουργίας ειχε βεβαίως τεθη υπό τας διαφταγάς των. Και εδω πληρεστέρα και έντελεστέρα ή εικόν του παραδείσου, ή εικόν της τελείας αισθητικῆς άπολαύσεως. Ουρανός, γῆ και θάλασσα μετά των πολυποικιλίων συνοικιστων αυτών, έν συνεκτικη άρμονία μη δέν άποτελοϋσι άρτίον και πλήρη τήν ιδέαν του αισθητικου κάλλους!

«Αγαπήθητε και έρωθήτε» ειπεν αυτοίς ο Βράχμας. Ίδου ο άληθής και θεός του γάμου όρισμός. Η άγάπη! Τό εύγενές

¹ Η λέξις Αδιμα — έξ οϋ έως και τή των Έβραίων Αδάμ — σημαίνει σαναςκριτιστι τόν πρώτον ανθρωπον, Εύα δέ συμπλήρωσις της ζωής.

τοῦτο καὶ θεῖον αἶσθημα! Ἡ ἀγάπη, ἡ ἀποτελοῦσα τὰ ἠθικὰ θεμέλια παντός κοινωνικοῦ καὶ οικογενειακοῦ οικοδομήματος! Ἡ ἀγάπη, τὸ ἀκτινοβολοῦν καὶ ζωογόνο ἀπάνθισμα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς! Ἡ ἀγάπη, ὁ ἰδεώδης καὶ ἀδιάρρηκτος δεσμός καρδιῶν ἀληθῶς καὶ εὐλοκρινῶς συνηνωμένων προηγείται τῆς ἐν ἐνὶ σώματι ἐνώσεως τῆς ἀνθρωπίνης δυάδος.

Πόσον εὐεργετικῶς ἐπέδρασαν ἡ ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Βράχμα προφερομένη φράσις: «ἀγαπήθητε καὶ ἐνώθητε» ἐπὶ τῆς τύχης τοῦ λαοῦ ἐκείνου. Πῶς ἡ διὰ τῆς ἀγάπης κυριαρχοῦσα γυνὴ κατέλαθεν ἀδιαφιλονικήτως τὴν ἀρμόζουσαν αὐτῇ θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνδρός, καὶ ἐν τῷ κοινῷ ἀμφοτέρους βασιλείῳ τοῦ οἴκου. Πόση ἀβρότης καὶ πατρικὴ στοργὴ καὶ τρυφερὰ ὑπὲρ τῆς τύχης τῆς ἀνθρωπότητος μέριμνα καὶ σεβασμός πρὸς τὴν αἰδῶ καὶ τὴν ἐμψυτον τῆς γυναικὸς δειλίαν ἐν τῇ εὐχῇ; «Ἀγαπήθητε καὶ ἐνώθητε» Πόσον δ' ἀπότομον καὶ ὕλικόν καὶ σκαιόν τὸ τῆς Γενέσεως τῶν Ἑβραίων.

«*Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε...*» Ἐν τῷ «αὐξάνεσθε» τούτῳ δὲν διαγράφεται ἄρα τὸ πρόγραμμα τοῦ δουλικοῦ βίου τῆς γυναικὸς τῶν πατριαρχικῶν χρόνων, θεωρουμένης ἱκανῆς μόνον πρὸς τεκνοποίησιν. Ἀλλὰ μὴ πάντα τὰ τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου ὄντα δὲν ἠκολούθησαν τὸν νόμον τοῦτον τῆς αὐξήσεως καὶ διαιωνίσεως! Ὅλα λοιπὸν διάκρισις μεταξὺ τοῦ κυριάρχου τοῦ κόσμου ἀνθρώπου καὶ τῶν ἀλόγων ζώων.

Πόσον δ' ἀνιλεῶς ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς τύχης τῆς γυναικὸς καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἐν ταῦτῳ ἡ ἄνευ ἀγάπης, ἡ ἄνευ ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν δεσμῶν, ἡ ἄνευ ἀμοιβαίας συμπαιθείας ἐνωσις τῶν πρωτοπλάστων! Ὁ γάμος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης θεωρεῖται ἡ σύζευξις δύο ἀνθρώπων μεταξὺ τῶν ὁποίων οὐδὲν ἄλλο αἶσθημα ὑπάρχει κοινόν ἢ τὸ περὶ τεκνοποιήσεως. Οἱ πατριάρχαι ἐλάμβανον δευτέραν καὶ τρίτην σύζυγον, ὁ Ἰακώβ δὲ τοὺς πολλοὺς υἱοὺς τοῦ ἀπέκτησεν ἀπὸ δύο συζύγων καὶ ἱκανῶν συγεύων καὶ δούλων. Ἰδοὺ ποῦ τὸ ξηρὸν ἐκεῖνο καὶ γυμνὸν παντὸς ἠθικοῦ καὶ εὐγενοῦς τίτλου «αὐξάνεσθε» τῆς Γραφῆς ὠδήγησε τοὺς πατριάρχας τοῦ Ἰσραὴλ. Εἰς τὴν πολυγαμίαν, εἰς τὴν ἀνῆθικον καὶ βάρβαρον καὶ ἀπάνθρωπον ἴδρυσιν τοῦ γυναικωνίου. Εἰς τὴν ἐκμηδένισιν καὶ ἐκφάυλισιν καὶ ἐξαχρείωσιν τῆς γυναικός, ἥτις ἀπὸ συντρόφου ἀγνῆς καὶ εὐγενοῦς μεταβάλλεται εἰς σκευὸς ἡδονῆς, ὅπερ ὁ κυριάρχος ἀνὴρ δύναται νὰ κατασυντρέψῃ παιδιᾶς χάριν. Ὁ ἄγγελος τῆς ἐστίας, ἡ αἰγλήσσσα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης δὲς μεταβάλλεται εἰς δαυλὸν πυροπολοῦντα καὶ καταστρέφοντα. Ἡ γλυκεῖα καὶ σεμνὴ παρθένος, ἡ τρυφερὰ καὶ μακρόθυμος σύζυγος, ἡ φιλόστοργος καὶ ἀγαθὴ μήτηρ μεταβάλλεται εἰς ταπεινὴν καὶ ἐξηυτελισμένην δούλην, εἰς ἐταίραν καὶ παλλακίδα λυμαινόμενην ἀνιλεῶς τὸν τε οἶκον καὶ τὴν κοινωνίαν.

«*Μὴν ἀπομακρυνθῆτε τῆς νήσου ταύτης, διότι ἡ γῆ δὲν εἶναι ἔτι ἐτοιμὴ νὰ σᾶς δεχθῇ. Ὅταν τὰ τέκνα σας πληθυνθῶσι, ὥστε νὰ μὴ περιλαμβάνονται ἐν αὐτῇ τότε θέλω σᾶς ὑποδείξει τὸν τόπον ὃν θέλω προορίσει διὰ νῆαν κατοικίας σας*» λέγει ὁ Βράμας εἰς τοὺς πρωτοπλάστους του. Καὶ εὐθὺς ἀνερχεται εἰς τὴν οὐράνιον κατοικίαν του ἐπὶ χρυσῆς νεφέλης, ἀφήσας τὸ νῆον ζευγὸς ἐν τῇ περικαλλεῖ καὶ μυροδόλῳ παρθενικῇ φωλεᾷ του. Ἡ καλλονή, ἡ χάρις, ἡ γλυκύτης τῆς Εὐας γενῶσιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ συντρόφου αὐτῆς τὸ τρυφερόν αἶσθημα τῆς ἀγάπης, τῆς λατρείας, τῆς ἀφοσιώσεως. Τὰ χεῖλη του ψιθυρίζουσι μετὰ δειλίας λόγους θερμούς καὶ ὄρκους αἰωνίας πίστεως καὶ λατρείας. Ἡ ἀγνὴ καὶ τρυφερὰ κόρη ἀκούει μετὰ χαρᾶς τὴν νῆαν ταύτην καὶ ἀσυνήθη γλῶσσαν τῆς καρδιάς. Τὸ σπῆθός της ἀναπάλλεται βιαίως καὶ ὑπὸ ἀγνώστου τέως ἐν τῇ ψυχῇ της αἰσθημάτων. Τὸ ὄμμα της σακρὸν ἀτενίζει πρὸς ἐκεῖνον, ὃν ὁ

Θεὸς προώρισεν ὡς εὐτυχῆ τοῦ βίου της σύντροφον. Τὸ βλέμμα των θερμόν, ἀκτινοβόλον συναντᾶται . . . . .

Μακρὰν ὁ ἥλιος ἀπέκλινε πέραν τοῦ ὠκεανοῦ! Τὰ μυριόχροα πτηνὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐτόνιζον τὰ γλυκεὰ καὶ δειλὰ ἄσματά των ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὄξυφοινίκων. Τὰ ἄνθη τῆς βανανέας ἀπέπνεον τὰ ἡδύτατα τῶν μύρων των. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἐφρίττον ὑπὸ τὸ ἐλαφρὸν ζωογόνο τῆς αὐρας φύσημα, καὶ ὁ ρυᾶξ χαρωπὸς ἐκελάρυζε φιλῶν τοὺς παράτας ὄχθας του μικροὺς θάμνους. Αἱ φωσφορίζουσαι πυρολαμπίδες ἐλάμβανον χαρωπαὶ καὶ πλήρεις συγκινήσεως τὴν ἀνὰ τὸ ἄπειρον πτήσιν των. Ἡ φύσις ἅπασα πανηγύριζε τὴν διὰ τῆς ἀγάπης ἐνωσιν τῶν καρδιῶν τῶν κυριάρχων τοῦ κόσμου.

Ὁ ἔρωσ, ὁ ἀληθὴς τῶν ψυχῶν ὕμναιος ἐγεννήθη ἐκ τῆς συναντήσεως τῶν δύο ἐκείνων βλεμμάτων, ἐκ τοῦ ἄσματος τῶν πτηνῶν, ἐκ τῆς μυροδόλου ἀποπνοῆς τῶν ἀνθέων, ἐκ τῆς ζωογόνου τῆς αὐρας ἐπὶ τῶν φύλλων ὄρουσος, ἐκ τοῦ ἀδαμαντίνου τοῦ κελαρῶντος ρυάκος ἀσπασμοῦ.

Ἐξῆσαν εὐτυχεῖς ἐν τῇ ἐνώσει των, εὐτυχεῖς ἐν τῷ ἔρωτι των. Ἀλλ' ὁ ἀνὴρ, οὕτινος ἡ σφριγῶσα φύσις δὲν ἐδαμάζετο εὐκόλως, οὕτινος τὸ κατακτητικὸν καὶ εὐληπτον πνεῦμα διέπлатτε κόσμους νέας χαρᾶς καὶ νέων ἀπολαύσεων εἰς τὴν ἀντίπεραν τῆς νήσου του ἀκτῆν, ὅστις ἤρξατο πλῆττων ἐντὸς τῶν στενῶν τῆς Ταπροβάνης ὀρίων, προέτεινεν εἰς τὴν σύντροφόν του μικρὸν μέχρι τῆς ἀπέναντι ὄχθης ταξείδιον ἢ θάλασσα, τῇ λέγει, εἶναι ἡσυχος, καὶ τὸ γοηρίζον ἡμᾶς ἀπὸ τῆς μεγάλης ξηρᾶς μικρὸν διαστήμα θὰ διέλθω, μόλις τοὺς πόδας μου βρέχων. Ἄγωμεν. Θὰ σὲ φέρω ἐπὶ τῶν ὤμων μου. Καὶ ἐνταῦθα εἰ Ἴνδοὶ ἀναδείκνυνται λογικώτεροι τῶν Ἑβραίων. Ὁ ἀνὴρ φύσει ἀνιᾶ μένων διαρκῶς ἐντὸς τῶν στενῶν καὶ περιωρισμένων ὀρίων. Ὁ ἀνὴρ φύσει ὀνειροπολεῖ στάδιον εὐρύ, κύκλον ἀπεριόριστον ἐνεργείας. Ὁ ἀνὴρ φύσει ἀγαπᾷ τὴν ποικιλίαν καὶ ἐναλλαγὴν, ἐνῶ ἡ γυνὴ προσκολλᾶται, ἀφοσιούται εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς της, εἰς τὴν οικογενειακὴν ἐστίαν.

Ἡ Εὐα λοιπὸν τῶν Ἰνδῶν δειλοτέρα, συντηρητικώτερα, προβλεπτικώτερα τοῦ συντρόφου της παρατηρεῖ αὐτῷ ὅτι ὁ Βράχμας ἀπηγόρευσε αὐτοῖς ρητῶς τὴν ἐκ τῆς νήσου ἀπομάκρυνσίν των. Προσθέτει μάλιστα ὅτι ἡ παρακοὴ των θὰ δυσαρρυστῆσθαι βεβαίως αὐτόν, ὅστις τὸσον γενναῖος καὶ καλὸς ὑπῆρξε πρὸς αὐτούς. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος ἐπιμένει, ἡ ἀτυχῆς, ὡσεὶ μεγάλην καὶ ἀνεπανόρθωτον προαισθηνομένη συμφορὰν τὸν καθικετεύει λέγουσα: Μὴ εἰδῶ δὲν εἶμεθα εὐτυχεῖς; Μὴ δὲν ἔχωμεν ὠραίους καὶ γλυκυγύμους καρπούς, ἄφθονον ὄρουρον καὶ διαυγῆς ὕδωρ, μαγικὴν ὑπὸ τὰ πλατύφυλλα δένδρα σκιὰν καὶ ἄνθη εὐώδη, ἀρωματίζοντα τὴν ἀτμόσφαιραν!

— Ἐ! θὰ ἐπανεέλθωμεν, τῇ λέγει ἐκεῖνος. Τί κακὸν πράττομεν ἐπισκεπτόμενοι τὸν ἄγνωστον τοῦτον τόπον;

Ἰσχυρογνώμων καὶ ἀμετάπειστος προχωρεῖ πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἐκεῖνη πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη αὐτῷ, δὲν δύναται νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ μακρὰν της μόνος. Τὸν παρακολουθεῖ ἐν τῇ παρακοῇ καὶ τῇ πλάνῃ, πρόθυμος νὰ συμμετάσχῃ τῆς ἐκ τῆς παρακοῆς ὀργῆς καὶ τιμωρίας τοῦ Βράχμα, ὡς μετέσχε τῆς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας. Δὲν εἶναι ἄρα αὕτη καθημερινὴ πιστὴ εἰκὼν τοῦ βίου τῆς ἐγγάμου γυναικός; Δὲν παρακολουθεῖ αὕτη μετὰ τυφλῆς πολλᾶκις ἀνταπαρνήσεως τὸν ἀγαπώμενον ἀνδρα καὶ εἰς τὴν ἐξορίαν, καὶ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ὄπου δὴποτε ἡ τύχη ἢ καὶ ἡ ἀκρίσια του πολλᾶκις ἄγουσιν αὐτόν.

Τὴν πρώτην κορυφὴν Ἰνδικοῦ ὄρους, ἢν οἱ ταξιδευόντες ἐν τῷ Ἰνδικῷ ὠκεανῷ ἀντικρύζουσιν, ἀποκαλοῦσι μέχρι σήμερον κορυφὴν τοῦ Ἀδάμ. . . . .

ΔΥΟ ΣΥΖΥΓΟΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η Κ. ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ ΚΑΙ Η Κ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Δ

Κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1802 τὸ νῆον ζευγὸς ἀνεχώρησε δι' Ἴταλίαν, τοῦ κ. Δὲ Λαμαρτίνου διορισθέντος γραμματέως τῆς ἐν Νεαπόλει πρεσβείας.

Ἡ κ. Δὲ Λαμαρτίνου ἐνόμιζεν ὅτι ζῆ ἐν ὀνείρῳ. Ὁ σύζυγος, ὃν ἐλάτρευεν, ἐτιμᾶτο ὡς ὁ ἀριστος ποιητὴς τοῦ κόσμου· ἐκάστη τῶν «*Νέων Μελετῶν*» προσέθετεν ἀνὰ μίαν δάφνην εἰς τὸν στέφανόν του· ἐπηκολούθησαν δὲ αἱ «*Ποιητικαὶ Ἀρμονίαι*», ἀπειθυνομένη εἰς τὰς ὑψηλοτέρας ἰδέας τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀνερχόμεναι πρὸς τὸν Θεὸν μεθ' ὅσον οἶόν τε ἀνωτέρου ὕψους. Διὰ τὴν κ. Δὲ Λαμαρτίνου, ἥτις εὗρισκε τὴν εὐγένειαν τῶν ἐμπνεύσεων ἀπαραίτητον εἰς τὴν εὐφύϊαν, τοιαῦτα ἔργα εἶχον διπλῆν ἀξίαν· δύναται τις δὲ νὰ πιστεύσῃ ὅτι μὲ ὄλον τὸ πάθος της πρὸς τὸ ὠραῖον ἠρέσκετο ἰδίως εἰς τὴν ἠθικὴν ἀξίαν.

Ὁ γραμματεὺς τῆς πρεσβείας προὐδίδασθη εἰς ἐπιτετραμμένον ἐν Τοσκάνῃ, ἐνθα καὶ ἀπέκτησε πιστὸν φίλον τὸν μέγα δούκα. Εἰς τὴν Φλωρεντίαν ὁ Λαμαρτίνος παρασυστρεφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατριωτισμοῦ τοῦ ἐμονομάχησε μετὰ ξένου τινὸς στρατηγοῦ καὶ ἐπιλήγηθη βαρέως. Τὸ συμβᾶν τοῦτο, ὅπερ ἐξέθηκεν εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν του, ὑπῆρξεν ἡ πρώτη θλίψις, ἣν προὔξενησεν εἰς τὴν σύζυγόν του. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην περίπου ἡ κ. Λαμαρτίνου ἐγένετο μήτηρ... Ὁ μικρὸς Ἀλφόνσος ἐβαπτίσθη εἰς τὸν Ἅγιον Πέτρον τῆς Ρώμης, μετ' αὐτὸν δ' ἐγεννήθη θελκτικωτάτη κόρη, εἰς ἣν ἡ μήτηρ της ἐκ γενναιοφροσύνης συγκινοῦσης, ἔδωκε τὸ ὄνομα τῆς ἡρωίδος τῆς Λίμνης, τῆς γυναικὸς τῆς τὸσον ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ Λαμαρτίνου ἀγαπηθείσης: «*Αἱ ἡμέραι μας, ἔγραφεν αὐτῇ, διέρχονται ἐν μακαριότητι*». Ἀλλ' ἡ μακαριότης αὕτη κατεστράφη, φεῦ! διὰ τοῦ θανάτου τοῦ πρωτοτόκου διετοῦς υἱοῦ.

Ὅλη τότε ἡ μητρικὴ τρυφερότης τῆς κ. Δὲ Λαμαρτίνου συγκεντρώθη ἐπὶ τῆς Γριούλιας, ἥτις ἦτο τὸ ἰδεώδες παιδίσκης καὶ τῆς ὁποίας τὴν καλλονὴν ἠρέσκετο νὰ ἀναπαράγῃ εἰς εἰκόνας, αἵτινες ἐμελλον νὰ τῆῃναι μετ' ὀλίγον ἡ μόνη αὐτῆς παρηγορία.

Ἡ ἐπανάστασις τοῦ Ἰουλίου ἔθηκε τέρμα εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον τοῦ Λαμαρτίνου. Διορισθεὶς οὗτος μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας εὗρισκετο τότε εἰς Παρισίους. Σεβόμενος τὴν δυστυχίαν τοῦ οἴκου τῶν Βουρβῶνων, ὃν ὁ πατὴρ του εἶχεν ὑπηρετήσῃ ἀπέδωκεν αὐτῷ τὰς τελευταίας ὑπηρεσίας του. Ὅπως δὲ τὸν συνδέσσω μετὰ τὴν νῆαν διοικήσιν, ὑπενήμισαν αὐτῷ, ὅτι ἡ μάμμυ του, κ. Δὲ Ρουὰ, ὑπῆρξε διδασκάλισσα τῶν πριγκίπων τοῦ Ὀρλεάν. Ἀλλ' οὗτος ἠρνήθη τὴν ἐν Ἑλλάδι πρεσβείαν, ἣν τῷ προσέφερον ὁ Κάρολος δέκατος καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Λουδοβίκος-Φίλιππος ἤθελε τὸν διατηρήσει. Ἀλλ' ἕνεκα τούτου δὲν ἐγκατέλιπε τὸ πρὸ πολλοῦ ποθοῦμενον σχέδιον τοῦ νὰ ἴδῃ τὴν Ανατολίαν. Ἀνεχώρησεν οικογενειακῶς διὰ τὸ δεκαεξάμηνον τοῦτο ταξείδιον, ὅπερ παρέσχεν αὐτῷ ὕλην δι' ἐν ὠραῖον σύγγραμμα, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον τῷ ἐστοίχισε τὸσον ἀκριβᾶ!

Ἡ Γριούλια καὶ ἡ μήτηρ της ἔμειναν ἐν Βειρούθ, ἐν ᾧ οὗτος ἐπέσκεπτετο εἰς Ἱερουσαλήμ τὰς ἀρχαιότητας τῆς Τύρου. Ἡ μικρὰ κόρη, τῆς ὁποίας ἡ ἀσθενὴς ὑγεία καὶ ἡ καταπληκτικὴ πρωιμότης τῆς διανοίας ἀνησύχουν πρὸ πολλοῦ τοὺς γονεῖς, κατελήφθη αἴφνης ὑπὸ πυρετοῦ, τὴν δὲ 2 Δεκεμβρίου 1832 ἀπέθανε μακρὰν τῆς πατρίδος της. Ἡ κ. Δὲ Λαμαρτίνου ἀπελπὶς πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Χριστοῦ, συνεμερίσθη τὴν ἀγωνίαν τοῦ προσ-

φιλοῦς θυγατρίου της. Τοῦτο δὲ εὐφραδῶς εἶπε περὶ αὐτῆς βιογράφος τις. «*Ἡ μητρικὴ της καρδία ἀπέθανε, τῇ ἀπέμεινε δὲ ἡ συζυγική· ἠκολούθησε τὸν σύζυγόν της καὶ ἔθηκε τὴν ψυχὴν της εἰς τὴν ψυχὴν ἐκείνου· ἐπανήρχισε τὸ ἡμισυ τοῦ βίου. Τῇ ἦτο πεπρωμένον τόσα νὰ ὑποφέρῃ ἔτι.*»

Ὁ Λαμαρτίνος ἐλάτρευε τὴν κόρην του, ἀλλ' ἦτο ἀνὴρ εὐφάνταστος· ἡ μεγάλη θλίψις του, περὶ τῆς ὁποίας ὁ κόσμος ἐνησχολήθη περισσώτερον ἢ περὶ τῆς θλίψεως τῆς δυστυχῆς μητρὸς, διεχύθη εἰς τὴν ποίησιν. Ἐντὸς ὀλίγου εἶχε τὴν δύναμιν νὰ εισέλθῃ εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον. Εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ἔμαθε τὴν ἐκλογὴν του ὡς βουλευτοῦ τοῦ νομοῦ Ἄρκτου, ἀνεχώρησε δὲ περυσίως, ὅπως ἐκπληρώσῃ τὴν νῆαν του ἀποστολῆν. Ἐνῶ ἡ σύζυγός του, νεάσασα ἐπὶ τινα καιρὸν ἐκ τῆς εὐτυχίας, προῶρος ἐβουθίζετο εἰς τὸ γῆρας ὑπὸ τὸ δυστύχημα, ὅπερ τῇ ἐπληξεν, οὗτος εἶχε τὴν ψυχὴν νῆαν, ἵνα εἶπω οὕτως, ἐκ τῶν ἀπὸ τοῦ βήματος θριάμβων του καὶ τῆς μέθης τῆς ἰδίας αὐτοῦ εὐγλωττίας. Ἡ κ. Δὲ Λαμαρτίνου ἠναγκάζετο τότε νὰ ἀνοίγῃ τὰς αἰθούσας της. Ἡ ἐκ τῆς λύπης καταβληθεῖσα μήτηρ δὲν ἦτο πολὺ κοινωνική, «*ἂν καὶ ἐξήσκει περὶ αὐτὴν ἐπιρροὴν μεγάλην. Εὗρισκετο ἐν μεγαλειτέρῳ ἀνέσει εἰς τὸ ἐργαστήριόν της ὀμιλοῦσα μὲ τινὰς οἰκείους, ἐνῶ εἰργάζετο...*» Ἀλλὰ παντὸς ἑτέρου προτύμου τὴν ἥσυχον ἐν Βουργονδία διαμονήν. Εἰς τὸ Σαιν-Πουὰν ὁ Λαμαρτίνος ἐπανεῦρεσε τὴν πηγὴν τῶν ὠραίων αὐτοῦ στίχων καὶ τῇ ἀφιέρου τὸν Ζοσελέν. Τὸ βιβλίον τοῦτο, εἰς ὃ τὸ μυθιτορήμα καὶ τὸ δράμα συγγέονται, ἀνεκισσόμενα διὰ θαυμαστίων στίχων, ἔφερε τὸν ποιητὴν εἰς τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς δόξης, ἐβάδιζε τότε ἐπὶ τῶν νεφῶν, ἵνα εἶπω οὕτω.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἀνέτρεφε θρησκευτικῶς τὰ πτωχὰ παιδιὰ τοῦ χωρίου. Ἐγραφεν ἐν βιβλίῳ τῆς δυνάμεώς των: Ὁ ἰκογενειακὴ ἐξήγησις ἀληθειῶν τῆς θρησκείας.

Ἡ συνειδήσις της δὲν ἀφίετο νὰ παρασυστρεθῇ, οὐδὲν δὲ ἠδύνατο νὰ ἀποκρύψῃ αὐτῇ τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλ' ὅτε ἐν ἔτει 1848, ὁ ἱστορικὸς ποιητὴς, ἐθεωρήθη ἔνοχος, διότι συνετέλεσε δι' ἐλκυστικοῦ τινος βιβλίου, ὅπως ἐξάψῃ τὸ ἐπαναστατικὸν πνεῦμα καὶ ἕνεκα τούτου ἐρρίφθη εἰς τὸν πλῆθος, ὅπως ἐμποδίσῃ ἐπὶ κινδύνῳ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ζωῆς, ἵνα μὴ οἱ δημαγωγοὶ ὑψώσωσι τὴν ἐρυθρὰν σημαίαν, ἡ κ. Δὲ Λαμαρτίνου τὸν ἐπεδοκίμασεν ἐξ ὅλης καρδίας. Αὕτη τὸν ἠκολούθησε πανταχοῦ, εὐεργετικῇ καὶ προβλεπτικῇ. Περιέργως λεπτομέρεια: κατὰ τὴν σοβαροτέραν καὶ κινδυνωδέστεραν στιγμὴν τῷ ἔστειλε τεμάχια σοκολάτας, εἰς ἀπάντησιν μικρᾶς του ἐπιστολῆς, ὅπως ἀποδείξῃ ὅτι ὁ στόμαχος οὐδέποτε χάνει τὰ δικαιώματά του καὶ δι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἥρωας.

Ἡ δημοτικότης τοῦ Λαμαρτίνου δὲν διήρκεσε πολὺ, αἱ δὲ ἡμέραι τοῦ Ἰουνίου ἔθηκαν τέρμα εἰς ταύτην. Ἡ μετ' ὀλίγον ἐπελθοῦσα πολιτικὴ μεταβολὴ τὸν ἠνάγκασεν, ὅπως γείνη ἀκάματος ἐργάτης προσπαθῶν, μετὰ τὴν γραφίδα ἀνά χεῖρας, νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀπώλειαν τῆς περιουσίας του, τὴν ἐπελθοῦσαν ἐκ τῆς εἰς τὸν πολιτικὸν βίον συμμετοχῆς του. Ἐπὶ δέκα πέντε ἔτη ἐπάλασε κατὰ τῆς αὐθούσης ἀτυχίας, πάντοτε ὑποστηρίζόμενος ὑπὸ τῆς γυναικὸς του. Αὕτη ἔγενε συνεργάτις του εἰς τὴν «*Ἱστορίαν τῆς ἐπανορθώσεως*», τὸν «*Σύμβουλον τοῦ λαοῦ*», τὴν «*Γενεβιέθην*», τὰ «*Μαθήματα τῆς φιλολογίας*», κλπ... Ἡ γείρετο ἅμα τῇ αὐτῇ· διώρθησε τὰ τυπογραφικὰ φύλλα καὶ ἄφνευ κατὰ μέρος ὅλας τὰς ἐνασχολήσεις τῆς ὀρέξεώς της, καταστᾶσα πλέον ἀπλῆ βοηθός.

Τούλα Κόκκαλη

ΖΕΥΓΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΕΝ ΚΑΛΛΙΦΟΡΝΙΑΙ

Πεντεκαίδεκα παρήλθον ἔτη, ἀπ' οὗτου ἀνεκαλύφθη παρά τινος ἀκρωτήριον τῆς Καλλιφορνίας νέα πετρελαίου πηγή. Τὰ μέγιστα κέρδη, ἅτινα αἱ ἐν Νεβάδα ἀνακαλυφθεῖσαι πηγαὶ ἐπέφερον τοῖς κατὰ καιροὺς ἐπιχειρηματίαις ὤθησαν κεφαλαιούχους τινὰς νὰ σχηματίσωσιν ἑταιρίαν μετοχικὴν εἰς ἐκμετάλλευσιν τοῦ προσοδοφόρου ρευστοῦ.

Ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος ἡ ἔρημος ἐκείνη καὶ ἀγονος τῆς γῆς γωνία συνωκίσθη ὑπὸ ἑκατοντάδος κατοίκων πάσης φυλῆς καὶ προσελεύσεως, οἵτινες καὶ οἰκίσκους ὠκοδόμησαν, ἀνταποκρινόμενοι πρὸς τὰς πρώτας καὶ ἀπολύτους βιωτικὰς τοῦ ἀνθρώπου ἀνάγκας.

Μεταξὺ τῶν συνωκιστῶν τῆς νέας πόλεως ὑπερεῖχεν ἰδίᾳ τὸ ἔθραϊκὸν στοιχεῖον, ὅπερ ἀπετέλει, οὕτως εἶπεῖν, τὸ κέντρον τῆς ἐργασίας, εἰς ἣν εἶχον βαθυτάτην προσέλθει καὶ εὐαρίθμοι Ἄγγλοι, Γερμανοὶ καὶ εἰς Ἑλληνας Ζακύνθιος μετὰ τῆς μονογενοῦς προσφιλοῦς θυγατρὸς του, εὐεξειδωτῆς καὶ μόλις εἰκοσαετίδος.

Πρὶν ἢ προθῶμεν εἰς ἐξέλιξιν τῶν δεινῶν τῆς συμπατριώτιδος οἰκογενείας, ἀνάγκη νὰ ρίψωμεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς διοικητικῆς τῆς πόλεως ταύτης ἀρχῆς. Ὁ πρῶτος τῶν συνωκιστῶν αὐτῆς, λευκόβριξ καὶ παγονοφόρος γέρονς Ἰουδαῖος, μετερχόμενος ἐν τῇ γενεαίᾳ αὐτοῦ πόλει τὸν ὑποδηματοποιόν, ἐχειροτονήθη ὡς διοικητῆς καὶ δικαστικὸς ἄρχων τῆς πόλεως Στρουκάιλ, ὀνομασθεῖσας οὕτω παρ' αὐτοῦ.

Ἐτερον πρόσωπον, ὑψηλὴν αὐτόσε κατέχον θέσιν ἦν ὁ ἱατρός, ὅστις ἠδύνατο νὰ διακριθῆ ὡς κούρεὺς ἐν τῷ χωρίῳ του, καὶ οἱ κάτοικοι τῆς νέας πόλεως ἐξαγαγόντες ὡς ἀδελφὴ ἱατρὸν, ἀφοῦ τὰ μόνα παρ' αὐτῷ ἐν γρήσει φάρμακα ἦσαν τὸ σιρόπιον τῆς μολύχας καὶ καθάρσιον κοινόν, ἅτινα αὐτὸς ὁ ἴδιος κατασκευάζε καὶ ἔφερε πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς. Ἡ ἐπίσημος, οὕτως εἶπεῖν, τῆς νέας πόλεως τάξις συνεπληροῦτο διὰ πυρρότριχός τινος νέου Ἀγγλου, ὅστις ἀνέλαβε τὴν ἔκδοσιν ἑβδομαδιαίας ἐφημερίδος, μετερχόμενος ἐν ταύτῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γαλακτοκόμου, τυπογράφου, διανομέως καὶ πωλητοῦ γάλακτος καὶ ἐφημερίδος.

Ὁ Ἑλληνας δέ, ἐρωτᾷ ἐκπληκτὸς ἡ ἀναγνώστρια ἡμῶν, ὁ Ἑλληνας, ὁ φύσει νοήμων, ἐπιχειρηματίας, τολμηρὸς, οὐδεμίαν κατέλαβεν αὐτόσε διακεκριμένην θέσιν! Ὀλίγη ὑπομονή! Ὁ Ἑλληνας, πρακτικώτερος πάντων, ἐγένετο ὁ ἔμπορος πάντῶν εἶδους ἐμπορεύματος τῆς νέας πόλεως. Ἐν τῇ καλύθῃ αὐτοῦ, τῇ κατ' εὐφημισμὸν Παντοπωλεῖον κληθείσῃ, εὕρισκε τις πᾶν τὸ ἀναγκαῖον οὐ μόνον εἰς διατροφήν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐνδυμασίαν, καὶ εἰς ὑπόδησιν καὶ εἰς οἰκοδομὰς καὶ εἰς ναυπηγείαν καὶ εἰς σιδηρουργείαν. Ἡ νέα Ζακυνθία ἐβόηθη μεγάλως τὸν πατέρα αὐτῆς ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς αὐτοῦ συναλλαγαῖς, κατορθώσασα ταχύτερον καὶ εὐκολώτερον ἐκείνου νὰ συνεννοηται μετὰ τῶν ξηνοφώνων τῆς νέας πολίχνης ἀποίκων.

Αἱ ἐργασίαι ἔβαινον θαυμάσια καὶ τὰ δολλάρια ἐπολλαπλασιάζοντο μετὰ μαγικῆς ταχύτητος, ὅτε αἴφνης δυστύχημα φοβερὸν διετάραξε τὴν εὐδαιμονίαν τῆς μικρᾶς ἑλληνικῆς οἰκογενείας. Κεραυνοβόλος ἀποπληξία ἐπέφερεν ἀκαριαίως τὸν θάνατον τοῦ κυρ Μανώλη, καὶ ἡ ἀτυχῆς κόρη ἔμεινεν ἔρημος καὶ ἐγκαταλειμμένη εἰς τὸν ξένον ἐκείνον τόπον. Δυστυχῶς τὸ κακὸν δὲν περιωρίσθη ἕως ἐδῶ, διότι Ἑλληνας τις νέος, μεθ' οὗ ὁ κυρ Μανώλης ἦν εἰς ἀνταπόκρισιν, μαθὼν τὸν θάνατόν του, ἔσπευσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν μικρὰν πολίχνην Στρουκάιλ, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ διαδεχθῆ ἐκείνον εἰς τὸ προσοδοφόρον ἔργον του.

Ἄλλ' ἡ νέα Ζακυνθία δὲν ἐνόηεν νὰ παραχωρήσῃ τὰ κέρδη τῆς

εἰς τὸν ξένον τοῦτον ἀγνωστον καὶ νὰ σταυρώσῃ τὰς χεῖρας ἀρκομένη εἰς θρήνους καὶ κωπετούς. Ἀντέκρουσεν ὅθεν μετὰ θάρρους τὰς προτάσεις τοῦ νέου Γεωργίου, δηλώσασα κατηγορηματικώτατα αὐτῷ, ὅτι ἐσκόπει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον τοῦ πατρός της καὶ ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκην συνεταίρων καὶ ὑποστηρικτῶν.

Μανιώδης ὁ νέος ἀπεσῦρθη μετὰ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν νὰ ἐκδικηθῆ τὴν ἀντιπαρθεῖσαν εἰς τὰ ἐμπορικὰ σχέδιά του κόρη. Τὴν ἐπαύριον δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐμφάνισεν τὴν ἀπέναντι τοῦ παντοπωλείου τῆς ἀποθήκην, ἣν ἐντὸς ἑβδομάδος μετέτρεψεν εἰς πανομοιότυπον τοῦ ἰδιοῦ τῆς παντοπωλείου καὶ ἀνταγωνισμὸς φοβερὸς καὶ ἀμείλικτος ἔλαβε χώραν μεταξὺ τῶν δύο συμπατριωτῶν. Ἡ Αἰκατερίνη ἐμίσει τὸν Γεώργιον, ὁ Γεώργιος ἀπεστρέφεται τὴν Αἰκατερίνην. Ἄλλ' ἡ Αἰκατερίνη ἔχαιρε τὰς συμπαιθείας τῶν συμπολιτῶν τῆς, ὡς παλαιὰ αὐτῶν φίλη, ἐνῶ ὁ Γεώργιος ὀλιγίστους πελάτας κατάρθωσε νὰ προσελκύσῃ.

Τὸ θέρος προσήγγιζε καὶ οἱ καύσωνες ἦσαν ἀληθῶς ἀφόρητοι. Ὁ Γεώργιος ἔσπευσε νὰ προμηθευθῇ πάγον, ἵνα διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἀψῆσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν πελατῶν του, εἰς πείσμα τῆς Αἰκατερίνης, ἥτις μετ' ἀληθοῦς αγωνίας ἔβλεπε τοὺς φίλους τῆς προσερχομένους εἰς τὸ κατάστημα τοῦ ἐχθροῦ αὐτῆς. Ἡ κατάστασις αὐτῆ τῶν πραγμάτων δὲν ἠδύνατο νὰ παραταθῆ ἄνευ προφανοῦς τῆς Αἰκατερίνης καταστροφῆς. Ἐσκέπτετο λοιπὸν καὶ παντὸς εἶδους πονηρίας ἐμηχανεύετο πρὸς καταστροφὴν τοῦ Γεωργίου, ὅτε αἴφνης ἀκτίς χαρᾶς ἐζωγραφήθη ἐπὶ τοῦ λευκοῦ μετώπου τῆς.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν, μόλις ὁ ἀντίπαλός της ἔσβυσε τὰ φῶτα καὶ ἡ μικρὰ πολίχνη ἐφάνη βυθισθεῖσα εἰς βαθὺν ὕπνον, ἡ Αἰκατερίνη ἀναρρινωμένη ἐπὶ κινήτης κλίμακος, τοποθετηθείσης ὑπ' αὐτῆς ἐξώθεν τοῦ παντοπωλείου τοῦ ἀντιπάλου τῆς, διέγραψε διὰ σπόγγου βεβερεγμένου τὸ τῆς λέξεως No t i c e, ἥτις ἦν γεγραμμένη ἄνωθι τῆς λέξεως Πάγος. Διὰ τῆς διαγραφῆς τοῦ τῆ λέξης ἐτμήθη εἰς δύο, αἵτινες ἐσήμαινον ἀγγλιστὶ «δὲν ὑπάρχει».

Τὴν ἐπαύριον οἱ πελάται τοῦ Γεωργίου ἰδόντες τὴν φράσιν δὲν ὑπάρχει ἔσπευσαν εἰς τὸ παντοπωλεῖον τῆς Αἰκατερίνης, ἐξηκολούθουν δὲ μὴ πατώντες τὸν πόδα εἰς τὸ τοῦ Γεωργίου, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν καὶ ἀπελπισίαν ἐκείνου. Ὅτε δὲ ἡμέραν τινὰ παρεπονεῖτο πρὸς τινὰ τῶν πελατῶν του, ὅτι αἱ ἐκ τοῦ πάγου ζημίαι του ἕνεκα τῆς ἀδικαιολογήτου ἀπογῆς τῶν ἀγοραστῶν εἶναι μεγάλαι, καὶ ἔμαθε παρ' ἐκείνου, ὅτι δὲν ἔχει δικαίον νὰ παραπονηται, ἀφοῦ μόνος του διὰ μεγάλων γραμμάτων ἀνέγραψεν ἐπὶ τοῦ καταστήματός του, ὅτι δὲν ὑπάρχει πάγος. Ὁ Γεώργιος ἐνόησας τὸ τέχνασμα τῆς ἀνταγωνιστρίας του καὶ μανιώδης γενόμενος ὤρμησε νὰ πνίξῃ αὐτὴν ἐντὸς τοῦ καταστήματός της. Αἱ φωναὶ τῆς Αἰκατερίνης προσεῖλκυσαν τὴν προσοχὴν τῶν πελατῶν τῆς, οἵτινες οὐ μόνον ἐξεδίωξαν τὸν Γεώργιον ἐν κακῇ καταστάσει, ἀλλὰ καὶ κατήγγειλαν αὐτὸν εἰς τὸν δικαστὴν τῆς πόλεως.

Τὴν ἐπαύριον ἀμφότεροι προσήρχοντο πρὸς τὸν δικαστὴν, ἵνα ἐκθέσωσι τὰ παράπονά των. Ὁ γέρονς Ἰουδαῖος μὴ γνωρίζων ἄλλην γλῶσσαν πλὴν τῆς Γερμανικῆς καὶ μὴ ἐνοήσας παρὰ τῶν κακῶς ἐξηγουμένων εἰς τὴν γλῶσσάν του περὶ τίνος πρόκειται, ἤρξατο γράφων, μεθ' ὅ καὶ ἠρώτησε τὸ ὄνομα καὶ ἐπωνυμιον, τὴν ἡλικίαν, ἐπάγγελμα καὶ πατρίδα τῶν δύο ἀνταγωνιστῶν.

— Ἐχει καλῶς, προσέθηκεν, ἀποτεινὰς ἐτι αὐτοῖς ἐρωτήσεις τινὰς, εἰς ἃς ἀμφότεροι ἀπήντησαν καταφατικῶς, καίτοι οὐδὲν ἔγνω τὸ συνταχθῆν ἔγγραφον καὶ ἐζήτησε τὰς ὑπογραφὰς τῶν

δύο ὑποδίκων. Μετὰ ταῦτα ἐσφιγξε τὰς χεῖρας ἀμφοτέρων, ἃς ἐδοκίμασε νὰ συνενώσῃ. Οἱ ἀντίπαλοι ἐξανέστησαν. Ἄλλ' εἶσθε σύζυγοι πλέον, παρετήρησεν ὁ ἕτερος τῶν μαρτύρων. Σύζυγοι ἀνέκραξαν ἐξαλλοὶ. Διαζύγιον! Διαζύγιον! Πάραυτα. Ἄλλὰ τὸ διαζύγιον στοιχίζει ὑπὲρ τὰ 500 δολλάρια.

Ἀμφότεροι ἔστυσαν.

Ἡ νέα γυνὴ ἐφαίνετο συγκεκινημένη. Ἄκουσον, λέγει, Γεώργιε. Παρὰ διηρημένοι καὶ ἐχθροὶ, ἃς ἐνωθῶμεν καὶ ἃς γίνωμεν φίλοι! καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν γέφυρα.

Καὶ οἱ πρὸ ὀλίγου μέχρι θανάτου ἐχθροὶ ἐπέστρεψαν τοῦ δικαστηρίου συνδεσμένοι διὰ τῶν ἀδιαρρήκτων δεσμῶν τοῦ Ὑμεναίου.

Ἐλένη Γεωργιάδου.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ

Β'

Πάντα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τῆς καλῆς μητρὸς φέρονται φιλοφρόνως καὶ εὐγενῶς πρὸς ἀλλήλα. Γνώρισμα τῆς θρησκευτικῆς καὶ καὶ χριστιανικῆς ἀνατροφῆς εἶναι ἡ φαιδρὰ τῶν τέκνων ὑπακοή, ἡ μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτῶν.

Ἡ καλὴ μήτηρ θέτει ἐν τῷ πνεύματι, ἐν τῇ ψυχῇ τῶν τέκνων ὅλους νὰ αἰσθῆται, ἐπιθυμίας εὐγενεῖς καὶ ἐντίμους φιλοδοξίας, ὅταν μόνη τῆς ἀνατρέφῃ αὐτὰ. Καθ' ἑκάστην καλλιεργεῖ τὸ πνεῦμα αὐτῶν, μαθαίνει αὐτὰ τὰ καθήκοντά των ὑποβάλλει τὰ καλὰ αὐτῶν αἰσθήματα, διορθώνει τὰ ἐλαττώματά των. Διαπλατίζει τὰς φροντίδας τῆς διὰ τὴν ἀγωγὴν των καὶ καθίσταται πλέον καλὴ, πλέον ἐνάρετος, πλέον ὑπομονητικὴ, ἵνα τοῖς μεταδώσῃ τὴν εὐγενῆ ὑπερηφάνειαν τῆς ψυχῆς της.

Διὰ τοῦτο πλέον ἢ ποτε ἐνταῦθα παρουσιάζεται ἡ ἀνάγκη, ἵνα ἡ γυνὴ ἢ μεμερφωμένη καὶ ὄχι μόνον πεπρωτισμένη διὰ τῶν περιορισμένων ἐκείνων γνώσεων, αἵτινες χρησιμεύουσιν εἰς τὴν μηχανικὴν ἐργασίαν τοῦ οἴκου.

Ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ ἦναι πεπρωτισμένη διὰ παιδείας ἀνα-

24 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 24

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΦΥΛΑΚῃ

Τῇ εἶχεν ὑπεξαιρέσει τὸν μνηστῆρά της, τὸν μόνον ἄνδρα, ὃν ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἀγαπήσει. Τὴν εἶχεν ἐμποδίσει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κόσμον τῶν εὐγενῶν, οὐ τὰς θύρας ὁ Ροβέρτος τῇ εἶχε σχεδὸν ἀνοίξει. Εἰς ἀνταπόδοσιν τὸν ἠτίμαζε καὶ τὸν ἦγεν εἰς τὴν λαίμητόμον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνεγίνωσκε τὴν περὶ μονομαχίας ἐγγραφὸν ὁμολογίαν τοῦ Γέβερ, ἣν εἶχεν ἀφαιρέσει ἀπὸ τοῦ θυλακίου του καὶ ἔλεγε μετὰ χαίρεκάκου πονηρίας: Ἐὰν ἤθελον, τὸ χαρτίον τοῦτο θὰ ἀπῆλαττε τὸν Ἰακώβον καὶ τῆς καταδίκης καὶ πάσης καταδωξείως. Ἀλλὰ δὲν θέλω. Καὶ ἔθετο τὴν σημείωσιν εἰς τὸ θηλάκιόν της.

Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀνήγγειλαν αὐτῇ τὸν Μαρῖνον. Οὗτος εἰσῆλθε σύντροφος καὶ σκεπτικὸς παρὰ τὴν συνήθειάν του.

— Ἀλλὰ τί σὰς συμβαίνει λοιπὸν σήμερον, φίλε μου; ἠρώτησεν ἡ Ρηγίνα: νομίζει τις ὅτι ἔρχεσθε ἐκ τοῦ ἄλλου κόσμου. — Δὲν ἠξέρω πὼς θὰ εἶμαι εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, εἴαν ὑπάρχῃ ἀναπητὴ μαρκησία. Ἀλλὰ σήμερον ἔρχομαι ἐκ κόσμου κακῶν εἰδήσεων. — Ἐμπρὸς τὰς εἰδήσεις, ἐβαρύνθη νὰ ζῶ χωρὶς τοιαύτας. — Ἐχετε ἀδίκον νὰ ἀσπείξεσθε. — Θέλετε λοιπὸν νὰ κλαίω; Εἶναι ἀκατόρθωτον τοῦτο δι' ὄφθαλμὸς ὡς τοὺς ἰδικούς μου. — Ἔστω, εἶπεν ὁ Μαρῖνος. Ἴδου ἡ εἰδήσις. Ἡ γραῖα μαρκησία ἐξ Βαλωρῆ εὕρισται εἰς Παρίσιον. — Καὶ ἀπὸ πότε; εἶπεν ἡ Ρηγίνα ὡσεὶ δηχθεῖσα ὑπὸ ἐγείδης. — Ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν. Μὴ λησμονήτε ὅτι εἶναι ἡ ἀσπονδοτέρα καὶ ἐχθρὰ, ὅτι ἦλθεν ἐδῶ ἵσως διὰ νὰ ἀνατρέψῃ τὰ σχέδιά σας καὶ ὅτι κατέλυσεν παρὰ τῷ δικηγόρῳ Ραμελαῖν.

λόγου πρὸς τὰ μέγιστα καὶ ὑψηλὰ καθήκοντα τῆς οἰκογενείας. Οὐδὲν πρέπει νὰ παραμελῆ ὅπως καλλύνη τὸ πνεῦμά της καὶ αὐξάνῃ τὴν εὐφύιαν της.

Ἡ μήτηρ συγκρατεῖ τὴν οἰκογένειαν τὰ καθήκοντα, ἅτινα ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ, εἰς τὰ θεμέλια τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Οὐδεὶς δὲ δύναται νὰ ἐνοήσῃ ἐντελέστερον καὶ ἐκπληρώσῃ ἀκριβέστερον τὰ καθήκοντά του ἢ πνεῦμα καλλιεργημένον.

Ὅπως ὁ ἀνὴρ οὕτω καὶ ἡ γυνὴ ἔχει ἀνάγκη νὰ ὁδηγήσῃ τὸ λογικόν, νὰ κανονίσῃ τὴν βούλησιν, νὰ πολεμήσῃ τὰ πάθη, νὰ διατηρήσῃ τὴν υἰεῖαν. Ἡ ψυχὴ εἶναι ὅπως ἡ γῆ. Ὅταν τὴν ἀφήσωσιν ἀκαλλιέργητον δίδει ἀγρίου καρπούς.

Ἡ μήτηρ ἔχει πλέον ἢ ἑαυτὴν νὰ παιδεύσῃ, νὰ ἀναπτύξῃ, νὰ ἀναθρέψῃ, ἔχει τὸ τέκνον της. Ἐχει νὰ ἀναπτύξῃ τὴν βούλησιν αὐτοῦ, νὰ καλλιεργήσῃ τὰ αἰσθήματα, νὰ σχηματίσῃ τὸν χαρακτῆρά του.

Πῶς δὲ θὰ δυνηθῆ νὰ κατορθώσῃ τοῦτο, εἴαν προηγουμένως δὲν ἔμαθε νὰ ἔχη αὐτὴ ἡ ἴδια τὰς ἀρετὰς ταύτας.

Ἴνα ἀναπτύξῃ τὴν βούλησιν καὶ μορφώσῃ τὸν χαρακτῆρα τοῦ τέκνου δέον νὰ ἔχη ὑγιεῖς ἀρχὰς καὶ νὰ κρατῆ ἑαυτῆς χωρὶς νὰ ἀφήνῃ νὰ φαίνωνται τὰ μικρὰ ἐκείνα ἐλαττώματα ὅντων δύνατον νὰ κατέχεται καὶ ἅτινα γινόμενα φανερά εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν παίδων φαίνονται μέγιστα. Μητέρες τινὲς θεωροῦσι τὰ τέκνα ὀλίγον εὐαίσθητα εἰς τὰς ψυχρότητας καὶ ἰδιοτροπίας, ἀνίκανα νὰ αἰσθάνωνται τὰς οἰκογενειακὰς ἀπώγου-τεύσεις.

Νομίζουσιν ὅτι ἡ ἀγάπη, τὸ φίλτρον, ἡ συμπάθεια, θὰ συντείνωσιν, ὥστε τὰ τοιαῦτα νὰ μὴ ἐπιδράσωσιν εἰς τὰ πρὸς ἀλλήλους αἰσθήματα. Καὶ ὁμως πόσον ἀπατῶνται.

Τὸ τέκνον συνειθίζει νὰ θεωρῆ τὴν μητέρα ὡς ἱερόν τι, ὡς ἄγιον τὴν σκέπτεται ἀνεπίληπτον, τὴν παραδέχεται ταμεῖον ἀρετῶν. Πρῶτον λοιπὸν μέλημα αὐτῆς εἶναι νὰ φροντίξῃ, ὅπως κραταιοῦται ἡ ἰδέα αὐτῆ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ τέκνου.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Ἐλένη Στ. Παπαδάκη.

— Ἀδύνατον, εἶπεν ἡ Ρηγίνα. Αὐτὴ ἡ ὑπερήφανος Βρεττονία νὰ ζητήσῃ ἄσυλον παρ' ἐνὸς δικηγόρου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνεψία ἐνυμφεῖται τὸν Ἰακώβον; Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον. Συνήνεσε λοιπὸν εἰς τὸν γάμον τοῦτον.

— Φαίνεται, διότι συνήντησεν ἐν τῇ αὐτῇ ἀμάξῃ τὴν γραῖαν μαρκησίαν καὶ τὴν νεαρὰν σύζυγον τοῦ Ἰακώβου. Ἡ Ρηγίνα ἐγένετο μανιώδης. Πῶς! ἡ μαρκησία περιεφρόνησεν ἐμὲ, τὴν σύζυγον τοῦ υἱοῦ της καὶ ἠνοίξε τὰς ἀγκάλας της πρὸς τὴν μικρὰν ἐκείνην ἀνόητον, τὴν ἀνεψίαν τοῦ δικηγόρου.

— Πλὴν τούτου, προσέθηκεν ὁ Μαρῖνος, ἡ παρουσία της ἐνταῦθα ἀφοβαίνει λιαν ἐπικίνδυνον. Εἰξεύρεις, ἀγαπητὴ μαρκησία, ὅτι ἡ γραῖα αὐτὴ δὲν εἶναι κοινὸς ἀνθρώπος, καὶ ὅτι ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Ραμελαῖν, δύναται ἴσως νὰ ἀνατρέψῃ τὰ σχέδιά μας.

— Τὴν προκαλῶ, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ μανιώδης. Μεθαύριον εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς δίχης. Εἰς τὸ κακουροδικεῖον θὰ ἴδῃ τὸ πρῶτον ἐκείνην, ἣν δὲν ἠθέλησε νὰ ὀνομάσῃ ποτὲ σύζυγον τοῦ υἱοῦ της, καὶ ἦτις θὰ γίνῃ αἰτία τῆς ἀποκεφαλίσσεως τοῦ ἐγγονοῦ της.

Ἡ Μαρῖνος ἀπῆλθε καὶ ἡ Ρηγίνα ἔμεινε μόνη μετὰ τὰς σκέψεις της. Ἀκουσίας τῆς ἡ νέα εἰδήσις τὴν ἐνέβαλεν εἰς ἀνησυχίας. Νέα ἰδέα ἐφαίνετο ἀπασχολοῦσα αὐτήν.

— Ναι... ἐπιθύριζεν. Ἴσως τὸ ἐπιτόχον καὶ τότε οἶος θρίαμβος! Ἡ ἀπέφευγα οὕτω καὶ τὸν τρομερὸν αὐτὸν γάμον μετὰ τὸν ἄθλιον τοῦτον οὐτίδανόν!... Τί ἔχω νὰ φοβηθῶ, ἀφοῦ θὰ προσενηθῶ νὰ σώσω τὴν ζωὴν τοῦ Ἰακώβου. Ἐμπρός, εἶπε, θάρρος! καὶ ἐσήμεινε τὸν κώδωνα. Ἐτοιμάσατε τὴν ἀμαξίαν μου, εἶπε πρὸς τὸν προσδραμόντα ὑπέρητην.

Μετὰ ταῦτα ἐκάλεσε τὴν θαλαμηπόλον της, ἐνεδύθη ἐσθῆτα μέλαιναν καὶ ἐξῆλθε. Διευθυνομένη δὲ πρὸς τὸ οἶκον τῆς γραίας μαρκησίας ἐπιθύριζεν: Τώρα, ἐγὼ καὶ σύ, κυρία μαρκησία, δε Βαλωρῆ, πενθερά μου!

V

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Κρεπινῆ εἶχε δώσει νέας ἐλπίδας εἰς τὴν ψυχὴν

ΛΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Ν. Π. Κ. **Βραϊλαν**. Μυρία εὐχαριστίας δι' εὐγενή φροντίδα. Γράφομεν. — Κον Δ. Μ. **Ἀθήνας**. Μάλιστα, τὰ λευκά χειρόκτια φέρονται εἰς τοὺς ἀνωτάτους Παρισίους κύκλους καὶ μετ' ἄλλων φορέματα εἰς ἑσπερινὰς συναθροίσεις. Ὁ συρμός οὗτος δὲν δύναται οὔτε νὰ γενικευθῇ, οὔτε νὰ ἐπικρατήσῃ, ἀλλ' οὔτε τὸν συμβουλεύομεν, διότι τὰ λευκά χειρόκτια λερόνονται ἀμέσως. Ἄρα ἡ χρῆσις αὐτῶν στοιχίζει πολὺ ἀκριδῶς. Πλὴν τούτου δὲ ἐὰν δὲν ἐχθρῆ τις ἐξαιρετικῶς μικρὰν χεῖρα, τὸ λευκὸν χειρόκτιον ἀναδεικνύει αὐτὴν πολὺ μεγαλύτερον καὶ ἀσχημον. Πρωτιμότερα καὶ κομψότερα τὰ Σουηδικῶν δέρματος χρώματος φυσικοῦ. — Κον Υ. Στ. **Κ/πολιν**. Ἐλήφθη. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. Γράφομεν. — Κον Σ. Ε. **Ἀλεξάνδρειαν**. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. — Κον Μ. Π. **Σύρον**. Βεβαίως δύναται νὰ μετεμριεθῇ, χωρὶς οὐδὲν ἄτοπον νὰ προκύβῃ ἐκ τούτου. Ἄρκει νὰ συνοδεύηται ἢ ὑπὸ τῶν γυνέων, ἢ ὑπὸ στενῆς καὶ προσυτέρας τῆν ἡλικίαν συγγενούς. Ἡ ἀνοητοσύνη εἶναι τόσῳ κοινόν. Ὑπάρχουσιν ἄλλαι μετεμριεῖσις πολὺ πρωτότυποι καὶ φέρουσι ἐθνικώτερον χαρακτῆρα. Ἄς ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν μουσῶν, ἢ τῶν Νηρηίδων ἢ τῶν Δρυάδων. Ὡς Νηρηΐς κυανὸν αἰθέριον, ἀφρόεσαν περιβολῆν, ὑπὸ τὸν ἐκ κρηπίου δὲ ἀφρόν ἐσπαρμένους χρυσίζοντας ἰγθύς. Ὡς Δρυὰς περιβολῆν πρασίνην μετ' ἁλὴν καὶ ἄνθη καὶ καρπούς. Ὡς μουσα χιτῶνα πτυχωτόν, πέπλον ἀργαίον ἐλληνικόν καὶ κόμμωσιν ἐπίσης. Δύραν δὲ ἢ κιθάραν ἢ σφαῖραν ἀνά χεῖρας. — Κον Κ. Ζ. **Ἀλεξάνδρειαν** Τοκομερίδιον ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Κον Γ. Αἰ. **Ἰωάννινα**. Ὡς ἐστάλη ὄχι διότι καθυστερεῖτε, ἀλλὰ διότι ἐνομιζόμεν ὅτι μετὰ τὴν ἀπόστιμιν τῆς συνδρομῆς δὲν εἴχετε λάβει τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν, ἣτις εἶχε παραπέσει εἰς τὸ γραφεῖον τῆς διαχειρίσεως. — Κον Α. Εὐ. **Βάρναν**. Ἐπιστολὴ μετὰ συναλλαγματοῦ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Γράφομεν. — Κον Τ. Κ. Ι. **Υδραν**. Ἐλήφθη. Νέα συνδρομητρία ἐνεγράφη. Θερμὰς εὐχαριστίας. — Κον Χ. Π. **Πάτρας**. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀναμέγομεν ἐκθεσιν καὶ περιγραφὴν τῶν κατὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ νέου Παρθενωγαγίου. — Κον Δ. Κ. **Ἀθήνας**. Ἀφοῦ, ὡς λέγετε, τὰ ἐπιπλά σας δὲν εἶναι πλούσια, ἀναπληροῦτε τὸν πλοῦτον αὐτῶν διὰ φυσικοῦ κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ἐσπερίδα. Ἄνθη φυσικὰ καὶ φυτὰ πανταχοῦ. Ὅχι μόνον εἰς δοχεῖα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν Κινεζικὸν συρμόν προσθένετε τρία μεγάλα τεμάχια καλάμου καὶ σχηματίζετε τρίποδας. Ἐπὶ τοῦ ἄνω ἄκρου τῶν καλάμων τούτων προσαρτᾶτε ἀνά μίαν ἀνοδοδέσμη. Εἰς τὰς εἰκόνας, εἰς τὰ κάτοπτρα ἐὰν ἦναι μικρὰ καὶ ἔχωσι στενὰ πλαίσια θέτετε ἄφθονα ἄνθη. Εἰς τὰς γωνίας, τέλος παντοῦ, παντοῦ ἄνθη καὶ πρασινάδας. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἦναι ἐλεκτά καὶ σπάνια. Ἄνθηρά, ὄσπερ καὶ ζωογόνα. Τούτο ἀρκεῖ. — Κον Π. Π. **Βόλον**. Συμμορφώθημεν ὁδηγίαις σας. — Κον Π. Α. **Πύργον**. Ἐλάβετε βεβαίως τὴν ἐπιστολήν μου. Ἐὰν δύνασθε νὰ διορθώσητε τὸν ἐν λόγῳ στίχον καὶ τροποποιήσητε καὶ ἄλλας τινὰς ἀτελείας εὐχαριστίας. — Κον Γ. Χ. Β. **Φιλιατρὰ**. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενή φροντίδα καὶ εὐγενεστέρως κρίσεις. Πέντε συνδρομητρία ἐνεγράφησαν. Ἀποστέλλομεν φύλλα μετ' ἀποδείξεων. — Κον Θ. **Βόλον**. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Κον Μ. Μ. **Χανία**. Ἀξιόλογα, δημοσιευθήσονται. — Κον Μ. Γ. Ζ. **Πάρον**. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.

ΣΥΝΤΑΓΗ

***Ἄρνι μετ' μαρούλια**. Λαμβάνετε τὸ στήθος ἁρνίου, ὄχι πολὺ μικροῦ. Τὸ κοκκινίζετε μετ' βούτυρον καὶ ἵνα εὐληθῇ ἀντὶ ὕδατος προσθέτετε ζωμόν δυνατὸν βοείου κρέατος. Τὰ μαρούλια σας ἐκ τῶν μικρῶν σγουρῶν τῆς ἐποχῆς, τὰ κα-

τῆς Μαγδαληνῆς. Ἡσπάσθη μειδιῶσα τὴν γραῖαν μαρκησίαν καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἵνα ἀναπαυθῇ ὀλίγον.
Ἡ γραῖα Βρεττονίς τούναντιον ἰσχυρὰ ὡς δρῦς τοῦ τόπου της, οὐδεμίαν ἡσθάνετο κόπωσιν. Ἐκάθησε πρὸ τοῦ γραφείου τοῦ δικηγόρου καὶ διέτρεχε τὰς σημειώσεις καὶ τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν δίκην τοῦ Ἰακώβου ἔγγραφα. Στραφεῖσα αἴφνης πρὸς τὸν δικηγόρον τὸν ἠρώτησε:
— Γνωρίζετε τὸν κόμητα Μαρίνην, περὶ οὗ γίνεται λόγος ἐν τῷ ἔγγραφῳ τούτῳ;
— Πολὺ ὀλίγον, εἶπεν ὁ δικηγόρος. Θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν δίκην ὡς μάρτυς τῆς κατηγορίας, διότι τὴν ἐσπέραν τοῦ φόνου τοῦ Γέβρ παρευρέθη παρὰ τῆς χήρας μαρκησίας δὲ Βαλωρῆ.
— Καὶ ὁ Μαρίνης οὗτος εἶναι ἐκ Φλωρεντίας;
— Ναί, ἐκ μιᾶς τῶν ἀρχαιότερων τῆς Ἰταλίας οἰκογενειῶν.
— Παράδοξον! Τὸν εἶδετε ποτε; Πῶς εἶναι ἡ φυσιογνωμία του;
— Τὸν εἶδον δύο ἢ τρεῖς φορές. Εἶναι ἀνὴρ καλοκαμωμένος, ἀναστήματος ἠρακλείου, ζῶν μεγαλοπρεπῶς, ἀλλὰ δεκτὸς εἰς κοινωνικὴν τάξιν κάπως ἀμφίβολον...
— Ἄ! περίεργον τοῦτο! Καὶ αὐτὴ ἡ Ρηγίνα διατὶ τὸν δέχεται;
— Ὑψηλοῦ, ἠρακλείου ἀναστήματος, λέγετε; Ἡ κόμη καὶ τὸ γένειον ποίου χρώματος;
— Ἐρυθρᾶ.
Ἡ μαρκησία ἀνεφώνησε μετ' ἐκπλήξεως:
— Περίεργον! Περίεργον! Οἱ Μαρίνοι τῆς Φλωρεντίας, οὗς ἐγὼ ἐγνώρισα, ἦσαν ὅλοι μικροῦ ἀναστήματος καὶ μετ' ἄλλων, ὀφθαλμοῦς καὶ γένειον καταμέλανα.
Ἐνθὺ ἡ μαρκησία ἐφαίνετο διαλογιζομένη ποία σχέσις ἦδύνατο νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ Μαρίνη καὶ τῆς νύμφης της, ὑπὴρτης τις εἰσῆλθε καὶ εἰτεῖνεν ἐπισκεπτήριόν τι τῷ κ. Ραμελαίν.
Ὁ δικηγόρος δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκατῆσθαι κίνημα ἐκπλήξεως, διατάττων δὲ τὸν ὑπὴρτην νὰ εἰσαγάγῃ τὴν κυρίαν, εἰτεῖν δὲ ἐπισκεπτήριον πρὸς τὴν γραῖαν μαρκησίαν.
— Πῶς! ἡ Ρηγίνα δὲ Βαλωρῆ! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία, καὶ σκοπεύετε νὰ δεχθῆτε τὴν γυναῖκα ταύτην; καὶ ἠγέρθη ἵνα ἀποσυρθῇ.

θαρίζετε, χωρὶς νὰ τὰ κόψητε καὶ τὰ ζεματίζετε. Ἐπειτα στρώνετε τὴν χύτραν μετ' λεπτὰς λωρίδας λαροῦ (χοιρίνου πάχους) καὶ θέτετε ἐπ' αὐτῶν τὰ μαρούλια κατὰ σειρὰν, προσθέτουσα τὸ ἀνάλογον ἄλας καὶ πῖπρι. Σκεπάζετε αὐτὰ μετ' τὴν σάλτσαν τοῦ κρέατος προσθέτουσα εἰς τὸ τέλος καὶ ὀλίγον λευκὸν οἶνον ἀρνητίων. Ὅταν εἶναι ἐτοιμα, σερβίρετε τὸ κρέας εἰς τὸ μέσον καὶ περὶ αὐτὸ τὰ μαρούλια μετ' τὴν σάλτσαν, ἣς ἀρκιρεῖτε τὸ πολὺ πάχος.

ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑ Α. ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΟΥ

Γνωρίζομεν εἰς τὰς κ. κ. ἀναγνώστριάς μας, ὅτι ἀντίτυπα τῆς παρὰ τοῦ κ. Α. Εὐσταθιάδου ἐκδόσεως ἐν Λεψίᾳ καλλιτεχνικωτάτης καλλιγραφίας, περὶ ἧς ἐν σχετικῇ βιβλιοκρισίᾳ ἡμῶν ἱκανὰ ἐγράφησαν, ἐστάλησαν καὶ πρὸς ἡμᾶς καὶ πρὸς τὰ πλεῖστα ἐνταῦθα βιβλιοπωλεῖα. Συνιστῶμεν δὲ καὶ πάλιν θερμῶς τὴν ἀπόκτησιν τῆς καλλιγραφίας ταύτης εἰς τε τὰς παρνευαγωγίαι καὶ τὰς οἰκογενεῖας. Εἶναι πολὺτιμος ὁδηγὸς εἰς ἐκμάθησιν τῆς εἰς πᾶσαν γυναῖκα ἀναγκασιωτάτης γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ κανονικοῦ γράφειν.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΣΠΕΡΙΔΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΧΟΡΟΥΣ

Πολλὰ οἰκογενεῖαι ἐκ τῆς μέσης ἰδίᾳ τάξεως ἀποφεύγουσιν νὰ δίδωσιν ἐσπερίδας, διότι τὰ ποτὰ, σιρόπια, λικέρ, ἀτινα θεωροῦνται ἀπαραίτητα διὰ τὰς ἑσπερινὰς συναναστροφάς, στοιχίζουσι πολὺ ἀκριδῶς.
Μεγάλην ἐκδόουσι παρέχουσαν βεβαίως εἰς τὰς κυρίας ἀναγνώστριάς μας, γνωρίζουσι αὐταῖς ὅτι ἐσχάτως ἰδρῶθη ἐν Πειραιεὶ ἐργοστάσιον, ὅπερ κατασκευάζει τὰ διάφορα ταῦτα ποτὰ ἐντελῶς ὅμοια τῶν ἐν Ἐγγλῶν κατασκευαζομένων, ἀσυγκρίτως δὲ εὐθηνότερα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐν Παρισίοις μορφωθέντος οἰνοπνευματοποιοῦ κ. Χρ. Γ. Ζιῶγα.
Ὁ ἰδρυτὴς τοῦ ἐργοστασίου τούτου κ. Βεηζαὶς πρὸς εὐκολίαν τῆς πολυπληθοῦς πελατείας τοῦ ἴδρου καὶ ἐν Ἀθήναις παράρτημα τοῦ κεντρικοῦ ἐργοστασίου τοῦ ἐν τῇ Πλατεῖᾳ τῆς Ὀμοῦνίας, οἰκίᾳ Γελαδάκη, κάτωθεν τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Πόλεως». Τὰ ἐν αὐτῷ πωλούμενα ποτὰ ἀρίστης ποιότητος εἶναι: Κονιάκ Ἑλληνικόν, Κονιάκ Μαρτέλ, Σικάρ καὶ Λαφὸν Κερασὸ, Κακάο, Σαρτρὲξ, Μιλριόρι, Σιαμπέρ, Ταμαρέντι, Λουγγρά, Ἀμιζέτ, Μρανίνο, Μαίς, Βανάνα, Ἀμερσενρέτι, Ἀφέντι, Μαστίχα, Βανίλια, Κούμελ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ Ἑλληνίς, ὁμιλοῦσα ἄριστα τὴν Γαλλικὴν, καὶ συνιστῶμένη θερμῶς παρ' ἡμῶν ζητεῖ παραδόσεις. Συνοδεῖται τὰς μαθητριάς καὶ εἰς περιπάτον. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΓΥΝΗ νεωτάτη, μήτηρ πενταμήνου πρωτοτόκου τέκνου, υγιεινὴ ζητεῖ θέσιν τροφῶν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΚΥΡΙΑ ἐργαζομένη δεξιότατα ἀσπρόρρουχα, ζητεῖ ἐργασίαν κατ' οἶκον. Συνιστᾶται θερμῶς παρ' ἡμῶν ὡς ἀξία πάσης ὑποστηρίξεως. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΚΥΡΙΑ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς, δυναμένη δὲ νὰ διδάξῃ καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ Γερμανικὴν ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

— Ἦρπει, εἶναι ἀνάγκη, εἶπεν ὁ δικηγόρος. Ἐὰν μάλιστα εἰσῆρξεσθε εἰς τὸ παρακείμενον διαμέρισμα, προσέθηκε μετὰ δειλίας.
Ἡ ὑπερηφάνεια τῆς μαρκησίας ἐξάνεστη. Πῶς! αὐτὴ ἡ μαρκησία δὲ Βαλωρῆ, νὰ κρυφθῇ ὀπισθεν τῶν θυρῶν, ἵνα κατασκοπεύσῃ τοὺς λόγους καὶ τὴν στάσιν τῆς τυχοδιώκτιδος ἐκείνης, ἣτις εἶχε κλέψει τὸ ὄνομά της! Ἡρυθρίασεν ἐξ ὀργῆς!
Ἄλλ' ὁ Ραμελαίν ἦτο ὁ δικηγόρος τοῦ Ἰακώβου. Καὶ οὗτος εἶχεν ἀνοίξει τὴν ὑελόφρακτον θύραν τῆς παρακειμένης αἰθούσης καὶ ἐφαίνετο ἐπιμένων νὰ εἰσαγάγῃ ἐν αὐτῇ τὴν μαρκησίαν.
Μετὰ τοὺς πρώτους ἐνδοιασμούς της, ἡ μαρκησία ἐνόησασα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Ἰακώβου εἰσῆλθεν ἀποφασιστικῆ. Διὰ τοῦ πρὸ τῆς θύρας ἐκείνης παρατετάσματος ἡ ὑπερήφανος μαρκησία δὲ Βαλωρῆ θὰ ἐβλεπε καὶ θὰ ἤκουε διὰ πρώτην φοράν τὴν γυναῖκα, ἣτις ὑπῆρξε σύζυγος τοῦ τέκνου της.
Ἡ Ρηγίνα εἰσῆλθε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικηγόρου, ὅστις προσφῆρων αὐτῇ κάθισμα τῆ εἶπεν:
— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, κυρία μαρκησία.
Ἡ Ρηγίνα ἐν τῇ μελαίνῃ ἀμφίεσι της ἦν ἀληθῶς ὠραία. Προσποιουμένη συγκίνησιν, ἦν οὐδόλως ἠθιθάνετο ἤρξατο λέγουσα:
— Τὸ διάβημά μου θὰ σᾶς ἐκπλήττῃ ἴσως. Εἶσθε ὁ δικηγόρος τοῦ κ. δὲ Γραμπραί, καὶ μετ' ἐκλαμβάνετε ἴσως ὡς ἐχθρὰν τοῦ πελάτου σας.
Ὁ δικηγόρος ὑπεκλίθη χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ ἢ νὰ εἴπῃ λέξιν τινὰ.
Ἐκείνη ἐζηκολούθησεν:
— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀνακεφαλαιωσῶ ἐνταῦθα τὸ κακόν, ὅπερ ὁ κ. δὲ Γραμπραί μοι προὔξεν. Χάρις εἰς αὐτὸν ἀντὶ νὰ εἶμαι σημερον ἡ εὐτυχεσττέρα τῶν γυναικῶν, εἶμαι ἡ μᾶλλον ἀξιολύπητος. Ἠγάπων τὸν Ροβέρτον, τὸ ὅποιον τόσον ἀσπλάγγως ὁ κ. δὲ Γραμπραί μοι ἐφώνευσε, ἀδιάφορον ἂν ἐν μονομαχίᾳ ἦ ὡς δολοφόνος. Ἄλλ' ὅμως, προσέθηκεν, ἀφοῦ εἰς μάτην ἀνέμεινεν ἀπάντησιν εἰς τὰ ἐκτεθέντα, δὲν δύναμαι νὰ λησμονήσω ὅτι ὁ στρατηγὸς μαρκησίας δὲ Βαλωρῆ σύζυγός μου ἦτο ἀνάδοχος τοῦ κ. δὲ Γραμπραί καὶ τὸν ἠγάπα ὡς τέκνον του. (ἀκολουθεῖ)